

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy.pdf\Howard_Robert_E-Conan-12-Lide_cerneho_kruhu.PDB

PDB Name: Howard_Robert_E-Conan-12-Lide_c

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 3.1.2004

Modification Date: 3.1.2004

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

ROBERT ERVIN HOWARD

LIDÉ ČERNÉHO KRUHU
(The People Of The Black Circle)

Conan odmítl nabídku šacha Aršaka, nástupce bývalého iranistánského šacha Kobáda. Šach lákal Conana do služby v iranistánském pohraničním vojsku, které střežilo hranici proti výpadům krále Yezdigerda Turanského. Cimmeřan se místo toho vydal na východ, kde se na severozápadních hranicích Vendye, v pohoří Himelián, ztratil beze stopy. Vynořil se znovu jako válečný náčelník divokého horského kmene Afguliů. Bylo mu něco přes třicet let (přesněji třiatřicet), byl na vrcholu svých fyzických sil a proslavil se jak v civilizovaných zemích, tak mezi divochy, Pictlandem počínaje a Kitájí konče.

1. Smrt krále

Král Vendye umíral. Dusnou, horkou nocí zněl temný hukot posvátných lastur a dunění chrámových gongů. Slabý dozvuk zazníval až v komnatě se zlatým klenutím, kde na lůžku vystlaném aksamitem sténal Bunda Čand. Na tmavém obličejí se mu leskly krůpěje potu a prsty křečovitě zatínal do zlatem protkávané pokrývky. Byl mladý a zdravý, jeho tělo neneslo stopy po zranění, nikdo mu nenalil jedu do číše s vínem, ale na jeho skráních vystupovaly modré provazce žil a oči zastíral stín blížící se smrti.

Na podlaze u lůžka klečely třesoucí se otrokyně. U čela lůžka stála Devi Jasmina, králova sestra. Zachmuřeně krále pozorovala. Vedle ní stál Wazam, panovníkův rádce, zkušený dvorský hodnostář, který zestárnul ve službě u královského dvora.

Jasmina se zaposlouchala do vzdálené ozvěny bubnů a prudce pohodila hlavou.

"Ach, ti kněží se vším tím hlomozem", vykřikla a v jejím hlase zněl současně hněv a zoufalství. "Jsou stejně bezmocní jako lékaři! On umírá a nikdo neví proč. Umírá, a já jsem bezmocná! Já, která bych vypálila celé toto město a prolila krev tisíců lidí, jen aby žil!"

"Devi, v Ajodii bys nenašla člověka, který by nebyl ochoten zemřít místo něho, kdyby to jen bylo možné," odpověděl šlechtic na její nárek. "Ten jed..."

"Ach ne, to není jed," vykřikla Jasmina prudce. "Od dětství byl střežen tak, že ani nejzkušenější traviči Východu nic nesvedli. Pět lebek, které se bělají na věži Papírových Draků, připomíná, že se o to pokusili. Víš sám dobře, že v jeho službách je deset mužů a deset žen, jejichž jedinou prací je ochutnávat jeho víno a jeho jídla. A že jeho komnaty stráží padesát strážných – teď jako kdykoliv předtím. Ne, to není jed, to jsou kouzla. Prokletí..."

Umlkla, protože z lůžka se ozval králův hlas. Jeho promodralé rty se téměř nehýbaly, skelné oči hleděly do prázdna a hlas zazníval jakoby z dále, z bezedných propastí bičovaných větrem.

"Jasmino! Jasmino, sestro, kde jsi? Nemohu tě najít. Všude je tma a skučí víchř!"

"Bratře!" zvolala Jasmina a křečovitě uchopila bezvládnou dlaň. "Jsem u tebe! Nepoznáváš mne?"

Utichla však, když spatřila královu tvář, strnulou a bez výrazu. Jen z úst se ozývalo slabé sténání.

Otrokyně u podla skučely strachem a Jasmina si v zoufalství rvala šaty.

V jiné části města stál na balkóně s prolamovaným zábradlím jakýsi muž a hleděl na dlouhou ulici, osvětlenou ponurým světlem dýmajících pochodní, které osvětlovaly k nebi obrácené temné tváře a blýskající bělma očí. Z tisíce úst zněl táhlý nárek.

Muž pokrčil širokými rameny a vrátil se do komnaty se stěnami pokrytými arabeskami. Byl vysoký, urostlý a oblečený v drahocenném šatu.

"Král ještě žije, ale už zaznívají smuteční zpěvy," řekl druhému muži, který seděl v koutě na zkřížených nohou. Ten měl na sobě plášť z velbloudí srsti, sandály a zelený turban. Lhostejně odušil:

"Lid ví, že se vládce nedočká rána."

Muž v drahém oděvu se na něj pátravě zadíval.

"Nemohu jen pochopit," řekl, "proč jsem musel tak dlouho čekat, než tví mistři zasáhli. Když mohou krále zabít teď, proč to nešlo o několik měsíců dřív?"

"Dokonce i umění, které nazýváš magií, je řízeno zákony vesmíru," odpověděl muž v zeleném turbanu.

"Hvězdy řídí všechny věci a ani mí mistři na tom nemohou nic změnit. Dokud hvězdy nebyly v příznivé konstelaci, nemohli použít svou moc, která krále vydala jejich kouzlům." Dlouhým zahnědlým nehtem kreslil na mramorových deskách podlahy body a přímky.

"Pozice Měsíce věští neštěstí králi Vendye. Seskupení hvězd – Had v domě Slona. Při takové konstelaci opouštějí duši Bundy Čanda neviditelní strážci a cesty do přízračných říší se otevírají. Ve chvíli, kdy byl nalezen styčný bod, zapojili mistři strašlivou sílu, která působí na jedné z těchto cest."

"Styčný bod?" pátral druhý muž. "Máš na mysli ten pramínek vlasů krále Bundy Čanda?"

"Ano. Všechny odvržené části lidského těla zůstávají s tělem spojeny, spoutány neviditelnými pouty.

Kněží Ašurovi to tuší již odpradáвна, proto všechny odstřižené nehty, vlasy a další zbytky pocházející od členů královské rodiny obezřetně spalují a popel pečlivě ukrývají. Na úpěnlivé prosby nešťastně zamilované princezny Kosaly jí Bunda Čand daroval pramen svých dlouhých vlasů na památku. Když mí mistři rozhodli o vládcově osudu, byl pramínek vlasů ukraden ze zlaté, klenoty posázené krabičky, kterou princezna ukrývá v noci pod polštářem, a nahrazen jiným, pravému tak podobným, že princezna změnu ani nepostřehla. Pak pramen vlasů odcestoval s karavanou velbloudů na dlouhou, velmi dlouhou cestu do Peškauri a přes průsmyk Zaibar do rukou těch, kteří jej očekávali."

"Obyčejný pramen vlasů," zabručel šlechtic.

"Díky té kadeři je možno vyrvat duši z těla a stáhnout ji do krajiny, kde panuje soumrak bez konce," řekl muž, sedící na podušce v rohu místnosti.

Šlechtic na něho zvědavě pohlédl.

"Nevím, jsi-li člověk či démon, Khemso," řekl pak. "Málokdo je tím, kým se zdá být. Kšátrijové mě znají jako šacha Kerima z Iranistánu a přitom jsem někým úplně jiným. Tak či onak, všichni lidé jsou zrádci a polovina z nich dokonce ani neví, komu slouží. Aspoň tohle vím, sloužím králi Yezdigerdovi Turanskému."

"Já sloužím Černým Věštcům z Ymshy," řekl Khemsa, "a mí vládcové jsou mnohem mocnější než tvůj král. Svým uměním dokázali to, co by se jemu nepodařilo ani s tisíci ozbrojenci."

Žalostný nárek tisíců stoupal k nebi a ohlušující ryk bubnů vyplňoval horkou temnotu vendyjské noci.

V palácových zahradách se světla pochodní zrcadlila v hlazených helmách, na zahnutých mečích a hrudních pancířích gravírovaných zlatem. Všichni urození válečníci Ajodie se shromáždili ve velkém paláci nebo jeho okolí. U každé z nízkých klenutých bran i u každých dveří stálo na stráží padesát lučištníků se šípy na tětivách. Královským palácem však kráčela smrt a nikdo nemohl zastavit její tichý krok.

V komnatě se zlatou klenbou vykřikl král v záchvatu mučivé bolesti. Jeho hlas byl slabý a vzdálený. Devi se roztrásla strachem, který způsobilo cosi horšího než přítomnost smrti. Přesto se sklonila k bratrovi.

"Jasmino", ozval se hlas plný bolesti. "Pomoz mi! Jsem daleko od domova. Mou duši odvlékli čarodějové do vichřici bičované temnoty. Pokoušej se přetřhnout stříbrnou nit, která mě poutá k umírajícímu tělu. Obstupují mě. Jejich ruce jsou jako pařáty a jejich oči žhnou ve tmě jako uhlíky. Och, zachraň mě, sestro! Jejich dotek pálí jako oheň! Spálí mé tělo a spoutají mou duši! Co to přede mne přivádí? Ach ne!"

Jasmina cítila v jeho hlase nekonečnou hrůzu a padla mu na hrud' v žalu, který prýštil z pocitu bezmocnosti. Tělem krále trásly strašlivé křeče, ze zkřivených rtů vytékala pěna a křečovitě se svírající prsty zanechávaly na ramenou dívky modřiny. Pak, jakoby kouzlem, se jeho oči rozjasnily, jako když vítr odvane mlhu, která zastírá krajinu. Král pohlédl na svou sestru.

"Bratře," zavzlykala. "Bratře..."

"Pospěš si," zajektl zuby, ale jeho slabý hlas zněl zřetelně. "Znám již příčinu své záhuby. Prošel jsem dlouhou cestu, abych vše pochopil. To himeliánští čarodějové mně uchvátili svými kouzly. Unesli mou duši a odnesli ji daleko do kamenné komnaty. Tam se snaží přetřhnout stříbrnou nit života a mou duši uvěznit v těle ohyzdného netvora, kterého přivolali z podsvětí. Ach! Jak jsou silní! Tvůj pláč a dotyk tvých rukou mě přivolaly zpět, ale jen nakrátko. Má duše se stále drží těla, ale jak slabá jsou ta pouta! Pospěš si, zabij mě dřív, než uvězní mou duši navždy!"

"Nemohu!" vzlykla a udeřila se do prsou.

"Rychle, já ti to poroučím!" v slábnoucím šepotu se ozval hlas panovníka. "Vždy jsi mě poslechl, poslechni i naposled! Pošli mou duši k Ašurovi čistou, pospěš si! Jinak mě odsoudíš k pobytu v tom nestvůrném odporném těle. Navěky!"

Vydechl.

"Zabij mě, přikazuji ti to! Zab!"

S výkřikem, který v sobě spojoval lásku a zoufalství, vytáhla Jasmina z opasku dýku zdobenou drahokamy a zabořila ji po rukojeť do bratrových prsou. Královo tělo se vzepjalo, pak ochablo a temný úsměv zkřivil mrtvé rty. Jasmina se zhroutila na podlahu pokrytou rohožemi a bušila do rákosu pěstmi v pocitu bezmocnosti. Venku ječely lastury, zněly gongy a kněží zraňovali svá těla měděnými noži.

2. Barbar z hor

Čunder Šan, místodržitel Peškauri, odložil zlaté pero a pozorně si přečetl dopis, který právě napsal na pergamen s pečeti svého úřadu. Vládl v Peškauri už dlouho, ale jen díky tomu, že pečlivě zvážil každé slovo dřív, než je vyslovil nebo napsal. Nebezpečí plodí rozvahu a pouze ostražití lidé žili dlouho v tomto kraji, kde se rozpálené roviny Vendye setkávaly s rozeklanými kraji Himelián. Stačila hodina jízdy na sever nebo na západ, aby překročil hranice a ocitl se v horách, kde vládlo právo pěstí a noží.

Místnost byla prázdná. Místodržitel seděl za bohatě vyřezávaným mahagonovým stolem a širokým, dokořán otevřeným oknem viděl čtverec temně modrého nebe, posetého velikými bílými hvězdami.

Okenní římsa se rýsovala sotva viditelnou černou linií, střílny a cimbuří se ztrácely na pozadí hvězdného nebe. Místodržitelova pevnost stála před městskými hradbami a střežila cestu k městu. Vánek, lehce pohupující gobelíny na stěnách, přinášel z ulic Peškauri slabé ozvěny života, ozvěny ječivých zpěvů promíšené slabými zvuky strun citery.

Místodržitel pozorně četl text dopisu a dlaní si zakrýval oči proti záři svíce v mosazném svícnu, když tu zaslechl klapot koňských kopyt a pronikavý hlas strážného, který po komsi vyžadoval heslo. Skloněn nad dopisem nevěnoval tomu pozornost. Psaní bylo adresováno wazamovi Vendye na královském dvoře v Ajodii a po obvyklých pozdravech pokračovalo takto:

"Nechť Vaše Excellence ví, že jsem věrně plnil všechny pokyny. Oněch sedm horalů jsem uvěznil v dobře střeženém vězení a poslal vzkazy do hor. Očekávám stále, že jejich náčelník přijede osobně vyjednávat o propuštění zajatých. On však do této chvíle neučinil nic kromě toho, že mi vzkázal, že pokud nebudou zajatci propuštěni, vypálí Peškauri, a, nechť Vaše Excellence odpustí, také to, že hodlá použít mou kůži na své sedlo. Ten člověk je schopen se pokusit o obojí, proto jsem ztrojnásobil strážu na hradbách.

Onen muž není původem Gulistánec a nedá se předvídat, co udělá. Když si ale Devi přeje..."

Čunder Šan vyskočil z křesla a v mžiku stál před klenutými dveřmi. Sáhl po zakřiveném meči v ozdobné pochvě, který ležel na stole. Náhle – uprostřed pohybu – strnul.

Neočekávaným hostem byla žena. Jejím mušelinovým šatem prosvítal drahý spodní oděv i krása pevného štíhlého těla. Zvlněné vlasy měla svázané trojnásobným závitěm zlaté šňůry a ozdobené zlatým půlměsícem. Na něm byl upnut průsvitný závoj, spadající až na prsa. Závojem prosvítaly černé oči, které pohlédly na užaslého místodržícího. Pak královským gestem žena bílou dlaní odkryla tvář.

"Devi!"

Místodržící poklekl na jedno koleno, ale údiv a překvapení poněkud pokazily toto slavnostní gesto. Žena mu pohybem ruky přikázala vstát. Spěšně ji doprovodil ke křeslu ze slonoviny, nakloněn v uctivé póze. Jeho první slova však byla vyčítavá:

"Výsosti, jak nerozvážné! Na hranicích je neklidno! Neustálé nájezdy z hor! Vaše Výsost přišla, doufám, s početným doprovodem!"

"Ten mě doprovodil do Peškauri," odpověděla. "Tam jsem ho zanechala a vydala se do pevnosti jen se svou služebnicí Gitarou,"

Čunder Šan zděšeně vykřikl:

"Proč se vydáváte takovému nebezpečí, Devi! Hodinu jízdy odtud se hory hemží barbary, kteří si z vražd a násilí udělali zaměstnání. Kolikrát už se stalo, že na cestě mezi pevností a městem byli muži pobiti a ženy uneseny. Peškauri není jižní provincie..."

"Jak vidíš, jsem tady celá a živá," skočila mu do řeči s lehkou ironií. "Ukázala jsem svůj pečtní prsten strážu před branami a pak i tomu, který hlídá tvé dveře. Dovolili mi vejít bez ptaní, i když mě neznají.

Mysleli si, že jsem tajný kurýr z Ajodie. Nuže, neztrácejme čas. Máš nějaké zprávy od vůdce barbarů?"

"Žádné kromě nadávek a hrozeb, Devi. Ten muž je opatrný a podezřivý. Myslí si, že na něj chystáme past a těžko mu to můžeme mít za zlé. Kšátrijové málokdy dodrželi sliby, které dali lidem z hor."

"On musí přijmout mé podmínky!" přerušila ho Jasmina a zaťala pěsti, až jí zbělely klouby.

"Nerozumím tomu," zavrtěl hlavou místodržitel. "Když se mi podařilo zajmout těch sedm horalů, uvědomil jsem o tom, jak je zvykem, wazama. Dřív, než jsem je stačil pověsit, přišel rozkaz, abych vyčkal a dal zprávu jejich náčelníkovi. Poslechl jsem, ale ten člověk nic nepodniká. Zajetí sice patří ke kmeni Afgulů, ale on přišel ze západu a říkájí mu Conan. Pohrozil jsem, že je všechny za úsvitu pověším, když nepřijde."

"Výborně," vykřikla Devi. "Dobrá práce. Všechno ti vysvětlím. Můj bratr...", pronesla přidušeně a zarazila se.

Místodržitel sklonil hlavu v tradičním gestu úcty k mrtvému vládci.

"Král Vendye se stal obětí zlých kouzel. Přisahala jsem, že svůj život obětuji pomstě. Když umíral, přivedl mě na stopu a já se po ní vydala. Přečetla jsem Skélskou knihu a mluvila s bezejmennými poustevníky z jeskyní pod Dželai. Tak jsem se dozvěděla, jak a kým byl zavražděn. Udělali to Černí Věštcí z hory Ymsha."

"Ašuro!" zašeptal bledý Čunder Šan.

"Bojíš se jich?" probodla ho očima.

"Kdo se jich nebojí, Vaše Výsosti?" odpověděl. "To jsou démoni žijící v pustých horách za průsmykem Zaibar. Legendy však praví, že jen málokdy zasahují do věci obyčejných smrtelníků."

"Nevím, proč zabili mého bratra," odpověděla, "ale přísahala jsem při Ašurově oltáři, že je zničím."

Potřebuji však pomoc horalů. Bez nich se kšátrijská armáda nikdy na Ymshu nedostane."

"Ano," zabručel Čunder Šan. "Museli bychom bojovat o každou píď země a ti zarostlí horalé by na nás vrhali kamení z každého vrchu a podřezávali nám hrdla v každém údolí. Turánci kdysi Himeliány překročili, ale kolik se jich vrátilo do Kurusunu? Jen málo z těch, kteří unikli kšátrijským mečům poté, co je král, tvůj bratr, porazil v bitvě nad řekou Džumda. Málo jich znovu spatřilo Sekunderum."

"Proto potřebuji pohraniční národy, lidi, kteří znají cestu na Ymshu..."

"I oni se bojí Černých Věštců a vyhýbají se té prokleté hoře," přerušil ji místodržící.

"A jejich náčelník, ten Conan? Také se bojí Věštců?" ptala se.

"No, co se toho týká," zabručel místodržitel, "pochybuji, že existuje něco, čeho se ten vtělený ďábel bojí."

"Ano. To jsem slyšela i já. Právě proto se s tím člověkem chci setkat. Chce osvobodit svých sedm lidí. Budiž. Cenou za jejich svobodu budou hlavy Černých Věštců."

Poslední slova vyřkla hlasem plným nenávisti a její ruce se mimoděk sevřely v pěst. Jak tam stála s hlavou hrdě vztyčenou, vypadala jako zosobnění vášně.

Místodržitel znovu poklekl, neboť ve své moudrosti věděl, že žena zmínaná takovou bouří citů je pro své okolí stejně nebezpečná jako podrážděná kobra.

"Stane se, jak si Vaše Výsost přeje," řekl a když se trochu vzpamatoval, vstal a odvážil se pronést slova výstrahy:

"Nemohu předvídat, co Conan udělá. Horalé byli vždy horkokrevní a mám dobré důvody věřit, že je turánští špehové poštvou k nájezdům na naši zemi. Jak Vaše Výsost ví, Turánci založili na severu Sekunderum a jiná města, ačkoliv horské národy nejsou ještě ani zdaleka podrobeny. Král Yezdigerd už dlouho lačně hledí k jihu a možná, že zamýšlí zradou dosáhnout toho, co se mu nepodařilo silou. Napadlo mě, že ten Conan může být jedním z jeho špehů."

"Uvidíme," odpověděla, "jestli se však hodlá postarat o své lidi, objeví se za úsvitu před branami, aby vyjednával. Strávím tuto noc v pevnosti. Přijela jsem do Peškauri v přestrojení a svůj průvod jsem ubytovala v hospodě a ne v paláci. Kromě nich víš o mém příjezdu pouze ty."

"Doprovodím Vaši Výsost do komnat," řekl místodržitel.

Když vyšli na chodbu, pokynul kopiníkovi, stojícímu u dveří, a ten za nimi vykročil se zbraní v ruce. Před pracovníčkou čekala služebná, stejně jako její paní zahalená závojem. Čtveřice vykročila širokou chodbou, osvětlenou plameny čadících pochodní. Došli do pokojů určených pro návštěvy hodnostářů, zejména generálů a místokráľů. Dosud nikdo z královské rodiny nepočil pevnost svou návštěvou. Čunder Šanovi se zdálo, že pokoje nejsou pro tak vysoce postavenou osobnost dostatečně přepychové, a i když se Devi snažila, aby se v její přítomnosti cítil volně, byl rád, když ho propustila. S hlubokými úklonami vyšel ven a veškerému služebnictvu, které bylo v pevnosti, přikázal, aby se o hosty staralo. Aniž by prozradil, co je to vlastně za návštěvu, postavil před dveře oddíl kopiníků a s nimi i bojovníka, který před tím střežil jeho pracovníčku. Byl tak rozrušen, že ho zapomněl nahradit jiným strážným.

Krátce po Čunder Šanově odchodu si Jasmina vzpomněla na jistou záležitost, kterou s ním chtěla projednat. Jednalo se o podivné chování osoby, která si říkala šach Kerim. Podle vlastních slov byl šlechticem z Iranistánu a před příchodem na ajodský dvůr pobýval nějakou dobu v Peškauri. Dnes v noci jej Jasmina letmo zahlédla v Peškauri a to v ní vzbudilo nejasné podezření. Zdálo se jí, že ji z Ajodie sledoval. Znepokojená Devi si nepozvala místodržitele k sobě, ale vyšla na chodbu a zamířila do jeho pracovníčky.

Čunder Šan po příchodu do pokoje vzal ze stolu dopis wazamovi a roztrhal ho na kousky. Sotva to učinil, zaslechl tichý šramot na římse za oknem. Zvedl zrak a na pozadí hvězdného nebe spatřil nezřetelnou siluetu. V tom okamžiku vyskočil do komnaty nějaký člověk. Ve světle svící zableskla se dlouhá čepel.

"Tíše," varoval ho. "Nebo pošlu d'áblovi společníka!"

Místodržitel odtáhl ruku, kterou sáhl pro meč, ležící na stole. Věděl, jak zručně a rychle zacházejí horalé s dlouhými zaibarskými noži.

Vetřelcem byl vysoký muž, mohutný, ale zároveň pružný. Byl oblečen jako horal, ale jeho zachmuřené rysy a planoucí modré oči se k jeho oblečení nehodily. Čunder Šan nikdy neviděl takového muže. Jistě nepatřil k žádné z východních ras. Musel to být barbar odněkud z dalekého západu. Choval se však stejně divoce a nezkrotně jako dlouhovlasí horalé, obývající výšiny Gulistánu.

"Přicházíš v noci jako zloděj," komentoval místodržitel jeho vstup, aby získal čas a trochu sebejistoty. Věděl, že nablízku není žádný strážce, ale horal to nesměl poznat.

"Vyšplhal jsem po stěně bašty," zavrčel vetřelec. "Strážný vystrčil hlavu z hradeb právě včas, abych na ni vyzkoušel, jak tvrdá je rukojeť mého nože."

"Ty jsi Conan?"

"Kdo jiný? Vzkázal jsi mi, abych přišel a dohodl se s tebou. Nuže, tady jsem! Nepřibližuj se k tomu stolu, nebo ti rozpáru břicho!"

"Chci si jen sednout," odpověděl místodržitel a opatrně klesl do křesla ze slonoviny, které odsunul od stolu. Conan bez přestání chodil po pokoji, podezíravě hleděl ke dveřím a zkoušel palcem ostří svého dlouhého nože. Jednal zcela jinak než Afgulové. Nepouštěl se do východních jemností, ale s drsnou bezprostředností řekl:

"Máš sedm mých lidí a odmítl jsi výkupné, které jsem ti nabídl. Co, k čertu, chceš?"

"Promluvme si o tom," odpověděl opatrně místodržitel.

"Promluvit si?" v hlase příchozího zazněl nebezpečný, rozhněvaný tón. "O co ti vlastně jde? Což jsem ti nenabídl zlato?"

Čunder Šan se rozesmál.

"Zlato? V Peškauri je víc zlata, než jsi kdy spatřil."

"Lžeš!" odpověděl Conan. "Viděl jsem pokladnice zlatníků v Kurusunu."

"Nu, víc, než viděl kdokoli z Afgulů," poopravil se Čunder Šan. "A to je jen kapka v moři vendyjského bohatství. Proč bychom měli chtít zlato? Kdybychom pověsili těch sedm lupičů, bylo by to pro nás užitečnější."

Conan hrubě zaklel, svaly jeho bronzových ramen se napjaly jako lana a dlouhá čepel se zachvěla v zaťaté pěstě.

"Rozseknu ti hlavu jako přezrálý meloun!"

V horalových očích se vztekle zablesklo, ale místodržitel jen pokrčil rameny, i když přitom nespustil zrak z blýskajícího se ostří.

"Můžeš mě zabít a jistě i uprchnout. To však těm sedmi vězňům nepomůže, moji lidé by je bez váhání pověsili. A jsou to přece náčelníci Afgulů."

"To je pravda," zavrčel Conan. "Celé to plemeno na mě doráží jako smečka vlků, proč prý se nestarám o jejich osvobození. U Croma, řekni, co vlastně chceš, nebo svolám horaly a přivedu je až před brány Peškauri."

Čunder pozoroval zlostný lesk jeho očí a nepochyboval, že barbar, stojící před ním se zbraní v ruce, je toho schopen. Nevěřil sice, že by sebepočetnější horda horalů dokázala město dobýt, ale vůbec netoužil po zpusťování své provincie.

"Je jistý úkol, který musíš splnit," řekl a vážil slova opatrně, jako by to byly břitvy. "Musíš..."

Conan zkřivil ústa do vlčího úšklebku, skočil vzad a otočil se ke dveřím. Jeho citlivý sluch zachytil tiché kroky. V tom okamžiku se dveře prudce otevřely a do komnaty vstoupila štíhlá postava v hedvábí. Zavřela za sebou dveře a zůstala stát jako sloup, když její pohled padl na horala.

Čunder Šan vyskočil z křesla, srdce mu bušilo až v krku.

"Devi!" vykřikl, neboť v tom okamžiku ztratil rozvahu.

"Devi!" opakoval jeho slovo barbar.

Místodržitel spatřil v jeho očích modrý záblesk a okamžitě si uvědomil svou chybu. Zoufale skočil po meči, ale horal vyrazil s prudkostí uragánu a řítil se na něj. Udeřil ho rukojetí svého nože, srazil ho k zemi, potom svalnatou paží uchopil užaslou Jasminu a vyskočil na okno. Čunder Šan se s nemalým úsilím

pokoušel povstat, ale jen na chvíli ho ještě zahlédl na pozadí hvězdného nebe, současně s vlajícími hedvábnými šaty a zoufale mávajícími pažemi unášené Devi.

"Teď zkus pověsit moje lidi!" vykřikl vítězoslavně Conan, seskočil z římsy a zmizel. Místodržitel ještě zaslechl pronikavý křik Jasmine.

"Stráž, stráž," zavřeštěl. Vstal a potácivě doběhl ke dveřím. Otevřel je a vyřítil se na chodbu. Ozvěna nesla jeho výkřiky chodbami a svolávala bojovníky, kteří jen třesli oči na místodržitele a jeho rozbitou, zakrvácenou hlavu.

"Jezdci, na koně!" rozkazoval. "Únos!"

I v této zoufalé situaci měl dost rozvahy na to, aby neprozradil celou pravdu. Zůstal stát jako sloup, když slyšel dusot kopyt pod oknem, zoufalé volání dívky a divoký vítězoslavný výkřik barbara.

Rozběhl se po schodech, užaslí strážci za ním. Na nádvoří pevnosti u osedlaných koní vždy tábořil pohotovostní oddíl jezdců, připravených ihned vyrazit do boje. Čunder Šan osobně vyjel v čele oddílu pronásledujícího uprchlíka, i když mu hlava třesla tak, že se musel oběma rukama držet hrušky sedla. Neprozradil, kdo byl unesen, řekl jen, že šlechtična nosící královský prsten byla odvečena vůdcem Afghulů. Únosce jim sice zmizel i se svou obětí, věděli však, kudy se dá. Cestou, která vedla průsmykem Zaiabar.

Měsíc už zapadl, a tak jen tlumené světlo hvězd matně osvětlovalo chatrče vesničanů podél cesty. Černé obrysy pevnosti a věže Peškauri zůstaly za zády jezdců. Daleko před nimi se zvedaly černé stíny himeliánských hor.

3. Khemsa používá kouzel

Ve zmatku, který zavládl v pevnosti, když byly strážce povolány do zbraně, nikdo nezpozoroval, že služebná, provázející Devi, vyklouzla vstupní bránou a zmizela ve tmě. S vysoko podkasanou sukní se rozběhla k městu. Neběžela po cestě, ale pěšinkami, přes pole a pahorky. Vyhýbala se plotům a přeskakovala zavlažovací příkopy s obratností trénovaného běžce.

Dřív, než dosáhla zdi Peškauri, dusot koní utichl za pahorky. Dívka však nemířila k velké bráně, u které strážníci, opření o kopí, hleděli do temnot a pokoušeli se uhodnout příčinu zmatku panujícího v pevnosti. Šla podél zdi, až došla na místo, ze kterého mohla spatřit věž tyčící se nad hradbami. Tu přiložila ruce k ústům a vydala zvláštní, tichý, ale podivně pronikavý výkřik. V témže okamžiku se nad cimbuřím objevila hlava a u stěny se zavlnilo spouštěné lano. Dívka uchopila provaz, vsunula nohu do koncové smyčky a mávla rukou. Vzápětí byla vytažena podél svislé kamenné stěny. Za okamžik se vyšvihla na zeď a stanula na ploché střeše domu, stojícího těsně u hradeb, kterými bylo obeháno celé Peškauri. U otevřeného poklopu klidně smotával lano muž, oděný do pláště z velbloudí srsti. Nezdálo se, že by mu vytažení dospělé ženy po patnáctimetrové stěně činilo nějaké potíže.

"Kde je šach Kerim?" vyhrkla, udýchána po dlouhém běhu.

"Spí dole. Přinášíš nějaké zprávy?!"

"Conan unesl Devi z pevnosti a veze ji do hor!" vyhrkla, zajíkájíc se spěchem.

Khemsova tvář se nepohnula. Přikývl jen hlavou v turbanu a řekl:

"Šach Kerim bude spokojen, až se to dozví."

"Počkej," dívka mu položila ruce na šíji. Dýchala těžce a nejen námahou. Její oči v šeru planuly jako dva dýmáky. Zvedla tvář a přiblížila ji ke Khemsově obličeji. Khemsa se jejímu objetí sice nebránil, ale ani je neopětoval.

"Neříkej nic tomu Hirkánci!" zasípěla. "Využijme tu zprávu pro sebe. Místodržitel a jeho lidé odjeli do hor, ale stejně dobře by mohli pronásledovat ducha. Čunder Šan neprozradil, že unesena byla samotná Devi. Kromě nás o tom nikdo v pevnosti ani v Peškauri neví."

"Jaký z toho můžeme mít užitek?" uvažoval Khemsa. "Moji mistři mě vyslali se šachem Kerimem, abych mu pomáhal ..."

"Kdybys raději pomohl sobě!" vykřikla vášnivě. "Svrhni to jařmo!"

"Chceš říci... Mám odepřít poslušnost svým mistrům?" vykoktal a dívka tisknoucí se k němu pocítila

zachvění, které proběhlo celým jeho tělem.

"Ano!" zatřásla jím vztekle. "Ty jsi také čaroděj! Proč bys měl být sluhou a používat svou moc jen ve službě jiným? Použij ji pro sebe!"

"To nemohu," Khemsa se třásl jako v horečce. "Nepatřím k Černému kruhu. Pouze na rozkaz mistrů se mohu odvážit užít schopností, kterými mě obdařili právě oni."

"Ale můžeš jich využít lépe!" přesvědčovala ho vzrušeně. "Udělej, co ti říkám. Je jasné, že Conan unesl Devi jako rukojmí a chce ji vyměnit za sedm náčelníků vězněných místodržitelem. Zabij je, aby je Čunder Šan nemohl použít jako výkupné za Devi. Potom se vydáme do hor a Devi uloupíme Afgulům. Proti tvým kouzlům budou jejich nože bezmocné. Výkupné bude naše, poklady vendyjských králů se před námi otevrou. Pak ošálíme Kšátrije a prodáme Devi králi Turanu. Budeme bohatší, než si umíme představit v těch nejsmělejších snech. Budeme si moci koupit armádu. Obsadíme Korbul, vyženeme Turánce z hor a vyšleme naše vojsko k jihu. Staneme se vládci celého impéria!"

I Khemsa už dýchal zrychleně, třásl se jako list a velké kapky potu mu tekly ze strhané tváře.

"Miluji tě," vykřikla, objala ho a přitiskla se k němu. "Udělám z tebe krále! Z lásky k tobě jsem zradila svou paní, ty proto z lásky ke mně zradíš své učitele. Proč se bojíš těch Černých Věštců? Tím, že mě miluješ, už jsi překročil jeden z jejich zákonů. Překroč i další! Jsi stejně silný jako oni!"

Člověk by musel být z ledu, aby odolal žáru vášně a touhy, který sálal z jejich slov. Khemsa k sobě dívku s výkřikem přitiskl, zaklonil jí hlavu dozadu a zasypal ji deštěm polibků.

"Udělám to," řekl hlasem, ochraptělým vzrušením. Byl jako opilý. "Moc, kterou mě obdařili mí učitelé, neposlouží jim, ale nám. Budeme vládnout celému světu... celému světu!"

"Pojďme tedy!" vymanila se jemně z jeho objetí, vzala ho za ruku a táhla k otvoru ve střeše. "Nejdříve musíme zabránit, aby místodržitel vyměnil těch sedm horalů za Devi."

Khemsa ji následoval jako v tranzu. Slezli po žebříku a ocitli se v nevelké komnatě. Šach Kerim ležel bez pohnutí na lůžku a ohnutou rukou si zakrýval tvář, jako by ho oslňovalo mírné světlo mosazné lampy. Dívka se dotkla Khemsy a rychlým pohybem si přejela po krku. Khemsa zvedl ruce, ale pak se výraz jeho tváře změnil. Potřásl hlavou.

"Pojedl jsem s ním sůl," zašeptal. "Kromě toho nám nemůže uškodit."

Vyšel s dívkou z místnosti a vstoupil na úzké točité schodiště. Když lehké kroky utichly, Šach Kerim vstal z lože a setřel si z čela pot. Nebál se rány dýkou, ale Khemsy se bál jako jedovatého hada.

"Spiklenci, kteří kují pikle na střeších, by měli pamatovat na to, že mají mluvit potichu," zabručel.

"Khemsa se obrátil proti svým pánům a protože jsem s nimi jednal pouze jeho prostřednictvím, nemohu se již spoléhat na jejich pomoc. Od nynějška musím jednat na vlastní pěst."

Vstal, rychle usedl ke stolu, vytáhl z opasku pero a pergamen a napsal několik stručných vět:

"Chánovi Kosrovi, místodržiteli Sekunderumu.

Cimmeřan Conan unesl Devi Jasminu do vesnic Afgulů. Naskýtá se příležitost Devi zajmout, jak je už dlouho přáním krále. Vyšli okamžitě tři tisíce jezdců. Budu je očekávat i s domorodými průvodci v údolí Gurašah."

Dopis podepsal jménem, které vůbec nepřipomínalo jméno šacha Kerima.

Potom vytáhl ze zlaté klece holuba a zlatým drátkem připevnil k jeho noze pergamen, svinutý do malé ruličky, rychle přistoupil k oknu a vypustil ptáka do noci. Holub zatřepal křídly, nabral výšku a zmizel v šeru jako stín. Šach Kerim uchopil plášť, přílbu a meč, vyšel z komnaty a seběhl po točitých schodech. Věžeňskou čtvrť v Peškauri oddělovala od zbytku města mohutná zeď, v ní pouze jedna vrata, zasazená do obloukového portálu a pobitá železem. V otvoru vytesaném ve zdi byly zasazeny planoucí smolné pochodně. U dveří seděl strážný se štítem a oštěpem. Čelem se opíral o dřevěnou násadu své zbraně a čas od času zíval. Náhle vyskočil na nohy. Byl přesvědčen, že oka nezamhouřil, ale aniž co zpozoroval, stál před ním člověk, jehož příchod vůbec neviděl. Ten muž měl na sobě plášť z velbloudí srsti a zelený turban. Míhotavé světlo pochodně vrhalo na jeho tvář stíny, ve kterých blýskal pár podivně se lesknoucích očí.

"Kdo tam?" zeptal se strážný a namířil na něj svůj oštěp. "Kdo jsi?"

Cizinec byl zcela klidný, i když se mu hrot oštěpu téměř opíral o prsa. Jeho oči se vpily do očí strážce s podivnou intenzitou.

"Co máš dělat?" zeptal se najednou.

"Střežit bránu!" odpověděl mechanicky strážný přidušeným hlasem. Stál nehybně jako socha, jeho pohled pomalu skelnatěl a stával se podivně nepřítomným.

"Lžeš! Máš mě poslouchat. Pohlédl jsi do mých očí a tvá duše už ti nepatří. Ted otevři dveře!"

Toporně, s tváří, na které jako by zamrzl výraz údivu, se strážce otočil, vytáhl z opasku velký klíč, otočil jím v obrovském zámku a dokořán otevřel bránu. Potom se zastavil a hleděl před sebe nevidomým pohledem.

Ze stínu vystoupila žena a netrpělivě položila ruku na čarodějovo rameno.

"Přikaz mu, aby nám přivedl koně!" zašeptala.

"Není třeba," odpověděl Khemsa. Neznatelně zvýšil hlas a řekl strážnému:

"Už tě nepotřebuji. Zabij se!"

Jako člověk v tranzu opřel bojovník konec oštěpu o zem, hrot přiložil k břichu těsně pod žebry. Volně a zcela lhostejně na něj nalehl celou vahou, takže hrot prošel tělem a vyjel mezi lopatkami. Tělo sklouzlo po ratišti a pomalu kleslo k zemi. Oštěp trčel do výše jako příšerná lodyha.

Dívka vytřeštila oči, ale Khemsa ji chytil za rameno a vedl za sebou. Pochodně osvětlovaly úzký prostor mezi vnější a vnitřní zdí, která byla nižší, s řadou pravidelně rozmístěných dveří.

Bojovník, který hlídkoval v tomto prostoru, volným krokem došel k otvírající se bráně. Cítil se natolik v bezpečí, že až do okamžiku, kdy se Khemsa s dívkou vynořili ze stínu, neměl nejmenší podezření, a pak už bylo pozdě. Khemsa se nezdržoval hypnotizováním oběti, ale dívce se i tak zdálo, že vidí kouzla.

Strážný namířil kopí a otevřel ústa k poplašenému pokřiku, určenému oddílu kopiníků na strážnici, když tu Khemsa levou rukou odrazil kopí stranou jako stéblo rákosy, pravou rukou opsal krátký oblouk a jakoby mimochodem zavadil o šíji vojáka. Ten se svalil bez hlesu na dlažbu a hlava na přeraženém krku se mu bezvládně převrátila.

Khemsa si ho už ani v nejmenším nevšímal. Přistoupil k prvním dveřím a opřel se otevřenou dlaní o masivní zámek z bronzu. Dveře se s ohlušujícím praskotem vyvrátily dovnitř. Dívka spatřila, že hrubé dřevěné desky jsou rozštípany na třísky, bronzové závory ohnuté a vyrvané ze závěsů a velké veřeje polámané a pokřivené. Čtyřicet mužů za pomoci pultunového beranidla by nedokázalo způsobit větší zkázu. Khemsa, opilý svobodou, čerpal ze své síly, radoval se z ní a plýtvá jí jako mladý obr plýtvá energií při siláckých výkonech.

Vylomené dveře vedly na malé nádvoří, osvětlené pochodní. Proti sobě uviděli hrubou mříž ze železných prutů. Pozorovali ruku svírající mříž a bělmo očí blýskajících se v šeru.

Khemsa chvíli nehybně hleděl do tmy, ze které mu odpovídaly pohledy planoucích očí. Potom sáhl do záhybů pláště a vysypal na dlažbu hrst lesklého prášku. Vyšlehl zelený plamen a osvětlil nádvoří. Záblesk ukázal siluetu sedmi mužů, stojících nehybně u mříží, a každý detail jejich potrhaných horalských obleků a orlí rysy zarostlých tváří. Nikdo z nich nepromluvil, ale v očích měli hrůzu a rukama bezmocně svírali mříže.

Oheň pohasl, ale záře zůstala. Zeleně jiskřící mihotavá koule pulsovala a chvěla se na kamenech u Khemsových nohou. Věžňové od ní nebyli schopni odtrhnout zrak. Koule se zvolna protáhla, změnila se ve spirálu jasně svítícího zelenavého dýmu, který se kroutil a svíjel jako obrovský had. Lesklá stuha s vlnícími se závitů se pojednou změnila v mrak, který se tiše plazil po dlažbě. Přímě k mřížím.

Věžňové hleděli s očima rozšířenýma strachem. Mříže se otrásaly pod jejich zoufale sevřenými prsty. Z pootevřených úst však nezazněl jediný hlas. Zelený mrak dorazil k mříži a zakryl ji dívčinu pohledu. Pak se mlha protáhla mřížemi a zahalila horaly. Z hustých chuchvalců zazněl zdušený křik, připomínající volání topícího se člověka. To bylo všechno.

Khemsa se dotkl ramene dívky, která údivem třeštila oči. Odvrátila se, mechanicky ho následovala, ale stále se ohlížela přes rameno. Opar již řidnul a za mříží bylo vidět pár nohou obutých do sandálů a nevýrazné obrysy sedmi nehybných, bezvládně zhroucených těl.

"A teď osedláme hřebce lepšího než všichni koně chovaní ve stájích smrtelníků. Budeme v Afgulistánu ještě před svítáním," řekl Khemsa.

4. Utkání v průsmyku

Devi Jasmina se nikdy nemohla rozpomenout na podrobnosti svého únosu. V paměti jí zůstal pouze pocit ochromujícího stisku ruky, planoucí oči únosce a jeho horký dech, který jí spaloval šíji. Skok oknem na cimbuří, šílený útěk po hradbách a střechách, kdy ji omračovala hrůza z pádu, později riskantní sklouznutí po laně, po kterém se únosce spustil jako blesk s obětí bezvládně přehozenou přes rameno. To vše zanechalo v její paměti pouze matnou stopu. O něco lépe si pamatovala rychlý běh člověka, který ji nesl jako dítě, stín stromů a skok do sedla divoce frkajícího hřebce. Potom šílený trysk a dusot kopyt, která vykřesávala jiskry z kamenité cesty vedoucí přes pahorek. Když se jí v hlavě rozjasnilo, pocítila zlost a stud. Byla poražena. Vládcí zlatých království jižně od Himelián byli pokládáni téměř za bohy. A ona byla přece Devi Jasmina, vendyjská Devi. Zběsilý hněv v ní přehlušil i strach. Divoce vykřikla a začala se vzpouzet. Ona, Jasmina, je přehozená přes sedlo náčelníka horalů jako nějaká holka z tržnice. Conan pouze o něco silněji sevřel své svalnaté paže a Jasmina byla poprvé v životě přinucena násilím k poslušnosti. Jeho ruce dívku objímaly železným stiskem. Pohlédl na ni a široce se usmál. Ve světle hvězd blýskly bílé zuby. Volně puštěná uzda ležela na vlající hřívě hřebce, který při divokém letu po kameny poseté cestě napínal všechny svaly, ale Conan seděl v sedle lehce, téměř nedbale, jako by byl kentaurem.

"Pse," vykřikla a třásla se studem, hněvem a bezmocí. "Čeho ses to opovážil! Zaplatíš za to hlavou, přísahám! Kam mě vůbec vezeš?"

"Do vesnic Afgulů," odpověděl a ohlédl se přes rameno. V dáli, za vrcholy, které přejeli, plály na hradbách pevnosti ohně pochodní. Zahlédl i záblesk světla, který naznačoval, že je otevřena Velká brána. Conan vybuchl ohlušujícím smíchem, dunícím jako hrozná bouře.

"Místodržitel za námi poslal jízdu," řekl zjevně pobaven. "U Croma, vezmeme je na zábavnou projížďku. Co myslíš, Devi, vymění sedm horalů za kšátrijskou princeznu?"

"Raději pošlou armádu, aby pověsili tebe i celé tvé ďábelské plemeno," slibovala mu sebejistě.

Srdečně se zasmál, silněji ji k sobě přitiskl a usadil se v sedle pohodlněji. Jasmina to však cítila jako novou pohanu a začala se opět bez viditelného účinku zmitat. Trvalo to však jen tak dlouho, než upozorovala, že ho to pouze baví. Jediné, čeho dosáhla, bylo, že její oděv byl ve stále horším stavu. Došla k závěru, že nejlépe bude zachovat si vznešenou vážnost, a pohroužila se do zarytého mlčení. Hněv byl ale vystřídán údivem, když dorazili k ústí průsmyku Zaibar, zejícímu jako trhлина v ještě temnějších skalních stěnách, které jim přehradily cestu jako obrovský val. Zdálo se, že nějaký gigantický nůž vyřízl průchod v kolmé skále. Po obou stranách stoupaly stovky metrů srázů, skrývajících ústí průsmyku v hlubokém stínu. Dokonce ani Conan v těch tmách mnoho neviděl, ale věděl, že je pronásledován jezdcí z pevnosti, a protože znal zpaměti celou cestu, nezpomalil ani o krok. Ani kůň nebyl ještě unavený. Jako blesk proletěli cestou vedoucí údolím, přejeli nízký hřeben, kde z obou stran hrozily zrádné propasti, až se dostali na cestu táhnoucí se po levé stěně průsmyku, V hustém šeru Conan nezpozoroval léčku připravenou zaibarskými horaly. Právě projížděl kolem temného ústí jedné z bočních roklin, když vzduchem zasvištěl oštěp a zabodl se do boku padajícího koně. Velký hřebec pronikavě zaržal, klopýtl a v plné rychlosti se zřítíl k zemi. Conan v poslední chvíli zahlédl letící oštěp a jednal bleskově.

Seskočil z padajícího koně s dívkou, pozvednutou v náručí tak, aby se neporanila o kamení. Dopadl na nohy jako kočka, dívku postrčil do malé rozsedliny a tasil nůž.

Jasmina byla vyvedena z míry rychlostí, se kterou se vše odehrálo. Proto ani nezpozorovala, co se vlastně děje. Spatřila neurčitý stín v temnotě, uslyšela dusot bosých nohou po skále a šustění oděvu.

Spatřila záblesk oceli, krátkou výměnu úderů a šerem se rozlehlo zřetelné křupnutí, když Conanova čepel roztřála protivníkovu lebku.

Cimmeřan odskočil a také se skryl do stínu skal. V šeru bylo slyšet jakýsi pohyb. Náhle zahřměl mohutný hlas:

"Co je to, psi? Bojíte se? Kupředu, proklatci! Berte je!"

Conan zbystřil pozornost, zahleděl se do tmy a křikl:

"To jsi ty, Jar Afzale?" Uslyšel výkřik a tichou otázku:

"Conane, to jsi ty?"

"Ano," zasmál se Cimmeřan, "pojd' sem, ty starý válečníku. Zabil jsem jednoho z tvých lidí."

Mezi skalami nastal shon, vyskočil plamínek, rozrostl se do jasného plamene a mihotavě se k nim blížil. Současně se ze tmy vynořila vousatá tvář. Muž vysoko zvedl pochodeň a pátravým zrakem hleděl do labyrintu kamení. V druhé ruce držel velkou zakřivenou šavli. Conan pokročil kupředu a zasunul zbraň. Když ho neznámý spatřil, vykřikl:

"Ano, je to Conan! Vylezte ze skal, psi! Je to Conan."

V kruhu sporého světla se objevili další. Divocí, rozložití, vousatí mužové se zamračenými pohledy a dlouhými noži v dlaních. Jasminu nespátrali, neboť Cimmeřan ji zakrýval svým mohutným tělem. Dívka, vykukující za jeho zády, pocítila ledové sevření strachu. Ti muži se podobali víc vlkům než lidem.

"Co lovíš takhle po nocích, Jar Afzale?" zeptal se Conan mohutného vůdce, který vycenil zuby jako vousatý upír.

"Kdo ví, co se dá ulovit po setmění? My Vazuliové jsme noční ptáci. A co ty, Conane?"

"Mám úlovek," odpověděl Cimmeřan, sáhl do rozsedliny a vytáhl třesoucí se Jasminu.

Dívka ztratila své vznešené vystupování. Bojácně hleděla na kruh vousatých tváří, který ji obstoupil, a pocítila něco jako vděčnost vůči člověku, který ji objal gestem majitele. Kdosi přiblížil pochodeň a bylo slyšet udivené výkřiky. Pohled na dívku vyražel horalům dech z prsou.

"To je moje zajatyně," pronesl Conan varovně a pohlédl významně na zabitého muže, který ležel ještě v dosahu světla.

"Jel jsem s ní do Afgulistánu, ale zabili jste mi koně a Kšátrijové jsou mi v patách."

"Pojed' s námi do naší vesnice," navrhl Jar Afzal "V úvozu máme schované koně. Nikdo nás nemůže v té tmě vystopovat. Říkáš, že jsou těsně za vámi?"

"Tak blízko, že už slyším dusot kopyt na kamenech," odpověděl zachmuřeně Conan,

Vazuliové neztráceli čas. Pochodeň byla uhašena a rozložené postavy se ponořily do tmy. Conan pozvedl Devi do náručí. Nebránila se. Ostré kamení zraňovalo její jemné, do měkkých střeviců obuté nohy.

Připadala si slabá a bezbranná uprostřed hluboké tmy, panující pod ohromnými, rozervanými hřebeny.

Conan zpozoroval, jak se třese ve studených závanec větru, skučícího v průsmyku, strhl si z ramenou potrháný plášť a ovinul jí ho kolem ramen. Současně jí varovně syknul do ucha, aby mlčela.

Neslyšela sice vzdálený dusot kopyt, který zachytili citlivým sluchem horalé, ale byla příliš vystrašena, než aby neposlechla. Neviděla nic kromě několika zaražených hvězd vysoko na obloze, ale podle houstnoucí tmy poznala, že se dostali do úzkého kaňonu. Uslyšela jakýsi šramot a nepokojné pohyby koní.

Po krátkém hovoru Conan nasedl na koně bojovníka, kterého zabil. Zvedl dívku a posadil ji před sebe.

Tiše, jako duchové, vyjela celá skupina z úvozu. Za nimi na cestě zůstal mrtvý kůň a zabitý muž, které po půlhodině našli jezdci z pevnosti. Poznali v bojovníkovi Vazulie a vyvodili z toho příslušné závěry.

Jasmina, schoulená v pažích svého únosce, nemohla přemoci spánek. Přes nerovnosti stoupající a zase klesající cesty měl chod koně rytmus, který ve spojení s únavou dokonale uspával. Jasmina úplně ztratila pojem o čase a směru. Jeli v naprosté tmě, ze které čas od času vystupovaly nevýrazné obrysy gigantických skalních stěn, zvedající se jako černé bašty nebo vysoké hradby sahající až ke hvězdám.

Občas ji vyděsila prázdnota, zejmén v hlubinách propastí a pronikal jí ledový závan větrů, vanoucích mezi štíty hor. Postupně všechno překryl měkký opar spánku, takže klapot koňských kopyt a cinkání postrojů se zdály být neskutečnou ozvěnou z vysněných preludů.

Nejasně si uvědomila, že ji kdosi sundává z koně a vynáší po schodech. Později byla položena na cosi měkkého a šelestícího, hlava jí byla něčím podložena, asi složeným pláštěm a byla starostlivě přikryta oděvem, kterým ji předtím ovinul Conan. Zaslechla smích Jar Afzala:

"To je vzácná kořist, Conane, je hodná vůdce Afgulů."

"Nemám ji pro sebe!" ozvala se odpověď. "Za to děvče vykoupím z vězení svých sedm náčelníků, aby je čert vzal!"

To bylo poslední, co uslyšela, než upadla do hlubokého spánku.

Spala, zatímco ozbrojenci křižovali horami, ponořenými do tmy, a rozhodovalo se o osudech království. Té noci se temné rokle a kaňony rozeznávaly cinkotem podkov klusajících koní, světla hvězd se odrážela v helmách a zakřivených čepelích a podivní tvorové vyhlíželi zpoza skal, nevědouce, co se děje.

Několik postav na hubených koních se ukrývalo v neproniknutelných temnotách a čekalo, až dusot kopyt utichne v dálce. Jejich vůdce, dobře stavěný muž v helmě a zlatem protkaném plášti, varovně zvedl ruku a držel ji ve výši, dokud jezdci nepřejeli. Potom se potichu zasmál.

"Určitě ztratili stopu. Nebo se dopátrali, že Conan již dorazil do vesnic Afgulů. Bude zapotřebí mnoha jezdců, abychom ho vykouřili z té liščí nory. Ráno se tu objeví mnoho jezdeckých oddílů."

"Kde je boj, tam je kořist," řekl kdosi za jeho zády irakzánským dialektem.

"Kořist bude," řekl člověk v helmě. "Ale nejdříve musíme dorazit do údolí Gurašah a počkat na jezdce, kteří ještě před svítáním vyrazí ze Sekunderumu."

Pobídl koně, vyjel z kaňonu a jeho lidé jeli těsně za ním jako třicet přízraků.

5. Černý hřebec

Když se Jasmina probudila, slunce již stálo vysoko na nebi. Dívka nevyskočila udivena a neuvažovala o tom, kde je. Probudila se s plným vědomím toho, co se stalo. Všechny kosti ji od dlouhé jízdy bolely a její pevné tělo stále ještě cítilo stisk svalnatých paží muže, který ji odvezl do takové dálky.

Ležela na ovčí kůži, která pokrývala lůžko z listů nastlaného na podlaze z udusané hlíny. Pod hlavou měla stočený kožich a přikryta byla horalovým pláštěm. Ležela ve velké místnosti s nerovnými, ale silnými stěnami z neotesaných kamenů, omítnutými na slunci usušeným blátem. Mohutné trámy podpíraly stejně postavený strop, ve kterém zpozorovala zakrytý poklop. Ve stěnách nebyla okna, jen úzké střílny. Byly tu jediné dveře; masivní plát bronzu, nepochybně ukradený z některé vendyjské strážní věže. Proti nim byl vidět široký otvor, zahrazený silnými dřevěnými mřížemi. Za nimi Jasmina spatřila nádherného černého hřebce, žvýkajícího suché seno. Budova sloužila zároveň jako pevnost, obydlí i stáj.

Na druhém konci místnosti dřepěla u malého ohně dívka v kazajce a pytlovitých kalhotách a opékala plátky masa na železném roštu, položeném na kamenech ohniště. Ve stropě byl proražen otvor, kterým unikala část dýmu. Zbytek se vznášel v místnosti.

Horalka přes rameno pohlédla na Jasminu tváří s hrubými, ale půvabnými rysy, a potom se zase věnovala své práci. Zvenčí zazněly mužské hlasy a po chvíli do chaty vstoupil Conan, který dveře otevřel kopnutím. Světlo ranního slunce ozářilo jeho obrovskou postavu a Jasmina si všimla několika podrobností, které nemohla spatřit v noci. Jeho oděv byl čistý a nepotrhaný. Za širokým bachariotským opaskem, za který by se nemusel stydět ani princ, měl krásný nůž v ozdobné pochvě a rozhalená kazajka ukazovala ocel turánské drátěné košile.

"Tvoje zajatkyneš se probudila," řekla horalka. Cimmeřan cosi zabručel, přisedl k ohni a shrnul plátky skopového na kamenný talíř. Horalka dřepíc u ohně se na něj usmála a pronesla nějaký šťavnatý vtíp, na který odpověděl tím, že vycenil zuby, podrazil jí nohy a povalil ji na zem. Zdálo se, že ty nevybíravé žerty jsou Vazulijce po chuti, ale Conan jí už nevěnoval pozornost. Vytáhl odkudsi velkou patku chleba, měděný džbán s vínem a zanesl všechno Jasmině, která vstala z lůžka a s úžasem na něj hleděla.

"Je to chudá strava pro Devi, děvče, ale nic lepšího nemáme," řekl. "V každém případě ti to naplní žaludek."

Postavil misku na zem a Jasmina si v tom okamžiku uvědomila, jak je hladová. Beze slova usedla se zkrříženými nohama na podlahu a začala jíst rukama, které jí nyní musely nahradit příbor.

Kromě mnohých dovedností je přízpůsobivost jednou z vlastností opravdového aristokrata. Conan stál s rukama v bok a hleděl na ni svrchu. Nikdy si nesedal východním způsobem, se zkrříženými nohama.

"Kde to jsem?" zeptala se pojednou.

"V chatě Jar Afzala, vůdce Kurum – Vazuliů," odpověděl. "Afgulistán leží ještě několik mil na západ. Někáký čas tu zůstaneme. Kšátriové procešávají hory a hledají tě. Horale už spatřili několik oddílů."

"Co máš v úmyslu?" zeptala se.

"Zadržet tě do doby, než bude Čunder Šan ochoten vyměnit tě za mých sedm pobudů," řekl. "Ženy Vazuliů už vymačkávají inkoust z listů rostliny shoki a zakrátko budeš moci napsat dopis místodržiteli." Jasminou otrásl náhlý přívál vzteku, když si uvědomila, že zlomyslný rozmar osudu obrátil její plány vniveč a vydal ji právě do rukou člověku, kterého chtěla zaplést do sítě svých intrik. Odhodila talíř se

zbytky jídla, vyskočila a zlostně vykřikla:

"Žádný dopis psát nebudu! Jestli mě okamžitě neodvezeš nazpátek, pověsí místodržitel tvých sedm lidí osobně a tisíc dalších nechá pověsit!"

Vazulijka vyprskla smíchem a Conan nasupeně svažtil obočí. V tom okamžiku se otevřely dveře a vstoupil Jar Afzal. Vůdce Vazuliů byl stejně vysoký jako Conan a mohutnější, ale vedle svalnatého Conana vypadal tlustý a nemotorný. Pohladil si zrzavý vous a pohlédl významně na horalku, která okamžitě vstala a opustila chýši. Jar Afzal se obrátil na Conana:

"Ti prokletí psi reptají!" řekl. "Chtějí, abych tě zabil a sám získal výkupné. Říkají, že je to šlechtična, což může každý poznat už podle jejích šatů. Ptají se, proč z toho mají mít prospěch afgulští psi, když my riskujeme a schováváme ji v naší vesnici."

"Půjč mi koně!" řekl Conan. "Seberu ji a odjedu."

"Pchá!" vyprskl Jar Afzal. "Myslíš, že nedokážu udržet na uzdě své lidi? Přikážu jim, aby tančili bosi na šterku, jestli mě rozzlobí! Nemají tě rádi, ovšem, stejně jako všechny cizince, ale já nechci zapomenout, že jsi mi jednou zachránil život. Pojďme k nim, Conane, právě se vrátil zvěd."

Conan si povytáhl opasek, vyšel za náčelníkem a zamkl za sebou dveře. Jasmina vyhlédla ven střílnou. Uviděla otevřené prostranství a řadu chat z kamene a bláta, nahé děti, hrající si mezi kamením, a vysoké, štíhlé horalky, spěchající po práci.

Před chatou spatřila kruh silně zarostlých, otrhaných mužů, sedících na zemi s tvářemi obrácenými ke dveřím. Několik kroků před nimi stál Conan s Jar Afzalem. Všichni naslouchali muži, sedícímu se zkříženými nohama. Bojovník mluvil k vůdci chraplavým vazulským nářečím, kterému Jasmina jen stěží porozuměla, i když součástí její výchovy byla výuka jazyků Iranistánu a příbuzných gulistánských dialektů.

"Mluvil jsem s Dagozajcem, který dnes v noci viděl mnoho jezdců," řekl zvěd. "Skrýval se poblíž místa, kde náčelník Conan narazil na naši léčku. Dagozajec slyšel slova projíždějících. Byl mezi nimi Čunder Šan, říkali. Našli zabitého koně a jeden ze žoldáků v něm poznal Conanovo zvíře. Našli také mrtvolu vazulijského bojovníka. Došli tak k závěru, že Vazuliové zabili Conana a unesli tu dívku. Proto upustili od záměru pronásledovat ho do Afgulistánu. Nevěděli však, že které vesnice mrtvý bojovník pocházel, a my jsme nezanechali žádné stopy, které by mohli Kšátriové zpozorovat. Odjeli tedy do nejbližší vazulijské vesnice, do Jugry, vypálili ji a zabili mnoho lidí. Jenže potom na ně ze tmy vyrazili Kojurští bojovníci a zabili mnoho mužů. Zranili dokonce i místodržitele. Zbylí Kšátriové přehli pod rouškou noci do údolí Zaibar, ale ještě před východem slunce se vrátili s posilami a od rána se v horách bojuje. Říkají, že Vendyjci sbírají velkou armádu, aby vyčistili hory v okolí Zaibaru. Bojovníci všech kmenů brousí nože a připravují pasti v každém průsmyku až k údolí Gurašah. Kromě toho se do hor vrátil šach Kerim." Ozvalo se tiché mručení a Jasmina se přiblížila k otvoru, aby slyšela víc o člověku, který už před tím vzbudil její podezření.

"A kudy se vydal?" dotazoval se Jar Afzal.

"To Dagozajec nevěděl. Věděl jen, že s ním bylo třicet Irakzájců z dolních vesnic. Projeli a zmizeli v horách."

"Irakzájci jsou šakalové, číhající na zbytky ze lví tlamy," vrčel Jar Afzal. "Ženou se za penězi, které šach Kerim rozhazuje plnými hrstmi mezi pohraniční národy a kupuje si tak lidi jako koně. Nemám ho rád, i když je naším bratrem z Iranistánu."

"Není," řekl Conan. "Znám ho již dlouho. Je to Hyrkánec, Yezdigerdův špeh. Jestli ho chytím, pověším jeho kůži na tamaryšek."

"Ale co Kšátriové!" vykřikl jeden z půlkruhu sedících bojovníků. "Máme sedět na zadcích a čekat, až nás odtud vykouří? Nakonec se dozví, kde je ta dívka. Zaibarové nás nemají rádi, pomohou určitě Kšátriům."

"Ať přijedou," zavrčel Jar Afzal. "Ubráníme soutěsku proti jízdě."

Jeden z mužů vyskočil a pohrozil Conanovi pěstí.

"Máme na sebe vzít všechno nebezpečí, zatímco on sklídí ovoce?" zaječel, "máme bojovat za něho?"

Conan se postavil před něj a trochu se předklonil, aby viděl přímo do zarostlé tváře. Cimmeřan nevytáhl nůž, ale levicí položil na pouzdro a významně je posunul dopředu.

"Nikoho nežádám, aby za mě bojoval," řekl mímě. "Vytas zbraň, jestli máš odvalu, ty prašivý pse!" Vazuli uskočil a prsknul jako vzteklý kocour.

"Zkus se mě dotknout a těchto padesát lidí tě rozseká na kousky!"

"Cože?" zařval Jar Afzal, celý brunátný hněvem. Naježil vousy a vypnul břicho. "Ty jsi vůdce Kurumu? Poslouchají Vazuliové rozkazy Jar Afzala, nebo nějakého psiska?"

Bojovník se přikrčil. Nepřemožený náčelník k němu skočil, chytil ho pod krkem a škrtil tak dlouho, že tvář oběti nabyla šedofialové barvy. Pak jím hrubě mrštil o zem a postavil se nad něho se šavlí v ruce.

"Ještě někdo má pochybnosti o tom, kdo tady rozkazuje?" křikl a jeho soukmenovci sklopili zraky k zemi, když po nich přešel bojovným pohledem.

Pak si pohrdavě odplivl a zasunul zbraň do pochvy gestem, které samo o sobě bylo urážlivé. Vztekle nakopl ležícího štváce a vynutil tak z jeho úst bolestný sten.

"Obejdeš stráže na skalách a zjistíš, jestli něco zpozorovaly," rozkázal. Muž se odplížil, roztřesený strachem a skřípaje zuby.

Jar Afzal ztěžka dosedl na kámen a něco si mručel pod vousy. Conan stál blízko něho na široce rozkročených nohou, s palci zaklesnutými za opaskem, a přimhouřenýma očima sledoval shromážděné bojovníky. Opláceli mu zachmuřenými pohledy. Neodvážili se sice dále provokovat Jar Afzalův hněv, ale nenáviděli cizince tak, jak to umějí jen horalé.

"Teď mě poslouchajte, vy synové bezbožných psů. Řeknu vám, co jsme my, já a náčelník Conan, naplánovali, abychom Kšátrie přelstili!" Buvolí ryk doléhal ke vzpurnému Vazuliovi, který pomalu odcházel z místa porady.

Muž míjel řadu chat a za ním zněly posměšné poznámky a chichotání žen, které byly svědkyněmi jeho ponížení. Proto rychle přešel na cestu, vinoucí se vzhůru mezi skalami a balvany. Sotva došel k první zatáčce a ztratil vesnici z očí, zůstal jako přimražený a otevřel ústa údivem. Nevěřil, že by se někdo cizí mohl dostat nezpozorován strážnými až do údolí Kurum. Přesto na nízké skalní plošině seděl neznámý muž v plášti z velbloudí srsti a zeleném turbanu.

Vazuli otevřel ústa k výkřiku a ruka mu sjela k rukojeti nože. V téže chvíli se však jeho oči setkaly s cizincovým pohledem. Výkřik mu odumřel na rtech a dlaň bezvládně poklesla. Zůstal stát nehybně jako socha se skelným, nepřítomným pohledem. Několik minut proti sobě stáli zcela nehybně, potom člověk v zeleném turbanu nakreslil prstem jakýsi podivný znak na zaprášeném kameni. Vazuli nepozoroval, že by neznámý poblíž toho symbolu něco položil, ale na skále se cosi zalesklo. Byla to lesklá koule, která vypadala jakoby z černého uhlí. Člověk v turbanu ji zvedl a hodil Vazuliovi, který ji automaticky chytil. "Zanes to Jar Afzalovi," rozkázal neznámý. Vazulijský bojovník se toporně obrátil a ztěžka vykročil zpět. Černou kouli držel v napřažené ruce. Míjel chaty, aniž by si všiml nových posměšků žen. Zdálo se, že je vůbec nevšímá.

Muž na skalní plošině za ním pohlédl s tajemným úsměvem. Nad okrajem plošiny se objevila hlava dívky, která na něj hleděla se směsí obdivu a bázně, kterou ještě včera večer necítila.

"Proč jsi to udělal?" zeptala se.

Něžně pohladil její černé vlasy.

"Což jsi stále ještě omámená jízdou na větrných koních, že pochybuješ o mé moudrosti?" rozesmál se.

"Tak dlouho, jak žije Jar Afzal, je Conan mezi Vazulii v bezpečí. Je jich mnoho a jejich nože jsou ostré. Vymyslel jsem něco lepšího, než zabít Cimmeřana a uloupit to děvče horalům. Není třeba čaroděje k tomu, aby předpověděl, co udělají vazulští bojovníci s Conanem, když můj posel donese náčelníkovi Kurumu Jezhudovu kouli."

Tou dobou přerušil před chatou Jar Afzal v půli slova svůj výklad. Udiven a s nevolí pozoroval, že ten, kterého vyslal na obchůzku údolí, se prodírá kruhem bojovníků.

"Přikázal jsem ti obejít stráže!" vykřikl. "To jsi nemohl stihnout tak rychle!"

Bojovník neodpověděl. Zůstal nehybně stát, nevidoucím pohledem se díval na náčelníka a v napřažené ruce tiskl černou kouli. Conan, který hleděl Jar Afzalovi přes rameno, cosi zabručel a chtěl náčelníka chytil za ruku. Už to nestačil udělat. Vazuli v návalu zlosti udeřil bojovníka zaťatou pěstí a povalil ho na zem jako vzpurného osla. Černá koule vypadla povalenému z ruky a zakutálela se náčelníkovi pod nohy. Ten ji zřejmě teprve teď spatřil, sehnul se, zvedl ji ze země. Ostatní bojovníci, kteří udiveně hleděli na

svého druhu, spatřili, jak se náčelník sklonil, ale nevšimli si, co zvedl. Jar Afzal se napřímil, pohlédl na kouli a chtěl si ji strčit za opasek.

"Zaneste toho hlupáka do chaty," zavrčel. "Vypadá, jako by žvýkal květy lotosu. Díval se na mě takovým nepřítomným pohledem. Já...Auuuu!"

V pravé ruce, kterou směřoval k opasku, pocítil náčelník náhle podivný pohyb. Ztichl. Zastavil se a zahleděl se před sebe. V dlani se mu cosi jemně pohnulo – cosi se měnilo, pohybovalo, žilo. Jeho prsty už nedržely hladkou, lesklou kouli. Báł se podívat, jazyk se mu přilepil k patru a dlaň se nechtěla otevřít. Užaslí válečníci spatřili, že jeho oči se rozšířily a krev mu zmizela z tváře. Náhle se z úst, skrytých v houštích zrzavého vousu, vydral výkřik strašlivé bolesti. Náčelník se zachvěl a padl jako zasažen bleskem. Zhroutil se tváří k zemi, s rukou napřaženou dopředu, a z rozevřených prstů mu vylezl pavouk. Odporná černá nestvůra s chlupatými nohama a trupem lesklým jako hlazené uhlí. Muži vykřikli a prudce couvli. Pavouk toho využil, doběhl ke škvíře ve skále a zmizel.

Bojovníci na sebe nejistě pohlédli. Náhle uprostřed zástupu zazněl zvučný, rozkazovací hlas, přicházející neznámo odkud. Později každý, kdo byl přítomen a vyvázl životem, tvrdil, že on to nekřičel, ale všichni ta slova slyšeli:

"Jar Afzal je mrtev! Smrt cizinci!"

Ten pokřik horaly sjednotil. Pochybnosti, nedůvěra a strach zmizely v přílivu nezkrotné touhy po krvi. Do výše se vznesl vzteklý řev. S očima planoucíma nenávistí se řítili kupředu s noži, napřaženými k úderu, a s vlajícími plášti.

Conan reagoval rychleji než blesk. V mžiku byl u dveří chaty. Horalé však byli příliš blízko a když se zastavil na prahu, musel se Conan obrátit a odrazit úder půlmetrové čepele. Rozsekl útočnickovi lebku, uhnul bodnutí dýkou a majiteli rozpáral břicho. Levou rukou povalil na zem dalšího protivníka a čepelí v pravé bodal třetího. Pak celou silou narazil zády do zavřených dveří. Útočící ostří odlupovala třísky z veřejí hned vedle jeho hlavy, ale dveře pod úderem mohutných ramen povolily a Cimmeřan vpadl pozpátku do místnosti. V té chvíli jeden vousatý horal vztekle udeřil, ztratil rovnováhu a roztáhl se jak dlouhý, tak široký na prahu. Conan se sklonil, chytil ho za oděv, mrštil jím dovnitř a přirazil dveře přímo do tváří útočníků. Ozval se praskot lámajících se kostí, ale to již Conan zasouval závoru a bleskově se obrátil, aby mohl čelit muži, který se zvedl z podlahy a zaútočil na něj jako smyslů zbavený.

Jasmina se uchýlila do kouta a hleděla vytřeštěnými očima na bojující muže, kteří se potáceli místností a co chvíli padali téměř na ni. Chatu naplnil třesk oceli a venku vyla jako smečka hladových vlků skupina útočníků, bušících kindžály a kamením do kovových dveří. Kdosi přitáhl kmen stromu a dveře se začaly otřásat pod mohutnými údery.

Dívka si ucpala uši rukama a těkala kolem nepřítomným pohledem. Urputný zápas bojovníků v chatě a vzteklé vytí venku ji přiváděly k šílenství. Hřebec fíkal, řehtal a bil podkovami o stěnu stáje. Točil se v kruhu a kopyty přitom přerazil dřevěné mříže právě v okamžiku, kdy se horal couvající před vražedným útokem Cimmeřana přepážky dotkl zády. Vazuliova páteř praskla na třech místech jako ztrouchnivělá větev. Bojovník se v letu zachytil Conana a oba padli na udusanou hliněnou podlahu.

Jasmina vykřikla a vrhla se dopředu. Vše se odehrálo takovou rychlostí, že byla přesvědčena, že jsou oba mrtví. Stála nad nimi, když Conan odvalil mrtvolu na bok a začal se zvedat. Chytla se jeho ramen a třásla se jako v horečce.

"Ty žiješ! Myslela jsem, že... myslela jsem, že tě zabil."

Pohlédl na její pobledlou tvář a široce rozevřené černé oči.

"Proč se bojíš?" zeptal se. "Proč by tě mělo zajímat, jestli jsem na živu?"

Na okamžik její tvář přelétl nádech vznešenosti. Odtáhla se a pokusila se poněkud nepřesvědčivě být starou Deví.

"Volím raději tebe, než tu smečku venku," odpověděla a ukázala na otřásající se stěnu, která se začínala bortit.

"Dlouho nevydrží," usykl Conan, rychle se obrátil a podlehl přepážku, za kterou byl kůň.

Jasmina zatřásla nehty do dlaní a zatajila dech, když viděla, jak odklízí polámaná břevna a vstupuje ke splašenému zvířeti. Hřebec se vzepjal na zadní nohy, kopal kopyty, cenil zuby, hrozivě ržál, ale Conan k němu přiskočil, nadlidskou silou ho chytil za hřívu a srazil ho na přední nohy. Hřebec fíkal a nervózně se

třásl, ale nechal si nasadit uzdu a osedlat zlatem pobitým sedlem se širokými stříbrnými třmeny. Cimmeřan otočil koně a zavolal Jasminu, která přistoupila, opatrně se vyhýbajíc úderům kopyt. Conan cosi kutil u kamenné stěny a tiše dívce vysvětloval:

"Jsou tu ukryty tajné dveře, o kterých nevědí dokonce ani Vazuliové. Jar Afzal mi je kdysi ukázal, když se opil. Vedou přímo do rozsedliny za chatou. Ha!"

Zatáhl za nenápadný výstupek ve stěně a část zdi se odsunula na naolejovaných železných kolejnicích. Jasmina vyhlédla vzniklým otvorem a spatřila úzkou rozsedlinu ve svislém skalním útesu, tyčícím se několik stop za chatou. Conan skočil na koně, zvedl dívku a posadil ji před sebe. Za jejich zády zasténaly tlusté dveře jako živé stvoření a s rachotem vypadly. Otvorem se okamžitě prodrál dav zarostlých, z plna hrdla vyjících tvorů s kindžály v rukou. Velký hřebec vyrazil z chaty jako vystřelený z katapultu. Prolétl soutěskou, napjatý jako struna, s chomáči pěny kanoucími mu z tlamy.

Vazulie ten uskok překvapil. Zaskočil také postavy plížící se odzadu soutěskou. Všechno se událo velmi rychle. Mohutný hřebec vyrazil tak prudce, že člověk v zeleném turbanu nestačil uhnout. Upadl, sražen pádicím koněm, a dívka, která ho doprovázela, zděšeně vykřikla. Conan ji spatřil jen na okamžik – štíhlou černovlasou krasavici v hedvábných kalhotách a s pásem látky posázeným klenoty přes prsa, tisknoucí se ke stěně rozsedliny. Černý kůň pádil jako list, hnaný bouří, s Conanem a jeho zajatkyní v sedle. Krvežiznivě vyťí horalů se ve chvíli, kdy vyběhli tajným vchodem do soutěsky a srazili se s mužem v zeleném turbanu, změnilo ve výkřik zděšení a bolesti.

6. Hora Černých Věštců

"Kam teď?"

Jasmina se pokoušela sedět zpřímá v kolébajícím se sedle, přitisknutá ke svému únosci. Rozpačitě si uvědomila, že dotyk jeho svalnatého těla jí není nepříjemný.

"Do Afgulistánu," odpověděl. "Je to dlouhá cesta, ale tenhle kůň nás tam donese, leda že bychom narazili na tvé přátele nebo na nepřátele mého kmene. Teď, když Jar Afzal byl úskočně zavražděn, budou nám ti proklátí Vazuliové stále v patách. Divím se, že je za sebou ještě nevidím."

"Kdo byl ten muž, kterého kůň porazil?" zeptala se.

"Nevím. Nikdy předtím jsem ho neviděl. Určitě to nebyl Gulistánec. Nemám ponětí, co tam mohl dělat, ke všem d'áblům. Byla tam také nějaká dívka."

"Ano," svráстила Jasmina obočí. "Nerozumím tomu. Byla to moje služebná Gitara. Myslíš, že mi chtěla pomoci? A že ten člověk je její přítel? Je-li tomu tak, určitě jsou teď v rukou Vazuliů."

"No," protáhl Conan, "nemůžeme s tím nic udělat. Kdybychom se vrátili, sedřou z nás kůži. Nechápu ale, jak se ta dívka mohla dostat tak daleko v doprovodu jediného muže, a to podle oděvu učence. Je v tom něco, čemu ani já nerozumím. Ten muž, kterého Jar Afzal zkontroloval a poslal na obhlídku stráží, se pohyboval jako náměsíčný. Viděl jsem v Zamoře kněze, konající příšerné rituály v tajných svatyních Jezhudových. Jejich oběti měly stejný pohled. Kněz se zadíval někomu do očí, zamumlal několik zaklínadel a člověk se začal chovat jako živá mrtvola. Měl skelný pohled a dělal, co mu přikázali. Kromě toho jsem viděl, co ten muž držel v ruce, to, co zvedl Jar Afzal. Vypadalo to jako veliká černá perla, taková, jakou nosí chrámové kněžky Jezhudovy, když tančí před velkým černým kamenným pavoukem, kterému vzdávají úctu. Jar Afzal ji držel v ruce a nezvedl nic jiného. Ale když padl mrtev, z ruky mu vyběhl pavouk, podobný bohu Jezhudovi, jenom menší. Později, když Vazuliové stáli a nevěděli, co dělat, jakýsi hlas vykřikl, aby mě zabili, a vím, že ten hlas nepatřil žádnému z bojovníků, ani žádné z žen, které přihlížely u chat. Vypadalo to, jako by zazněl shora."

Jasmina neodpověděla. Pohlédla na drsné siluety štítů, zvedajících se kolem, a zachvěla se. Krajina byla pochmurná a vnášela do její duše tíseň. V té pustině se mohlo stát cokoliv. Lidem narozeným v teplých rovinách bohatého jihu pradávne tradice přikazovaly věřit, že tuto zemi zahluje opar tajemství a hrůzy. Slunce již vystoupilo vysoko na nebe a sužovalo zemi nemilosrdným žářem, ale zdálo se, že přerývaný vítr vane z ledových úbočí. V jedné chvíli zaslechla Jasmina v horách podivné zvuky, které zazněly jako závan větru. Pohlédla na Conana, pátravě hledícího mezi vrcholky, a pochopila, že i jemu se ten zvuk

zdál neobvyklý. Dívka měla pocit, že po modrém nebi se mihla jakási rozmazaná šmouha. Jako by něco velice rychle přeletělo nad jejich hlavami, ale nebyla si jista, jestli se jí to jen nezdálo. Ani jeden z nich o tom nemluvil, ale Conan nenápadně zkusil, zda mu nůž v pouzdře nevězí příliš pevně.

Jeli sotva viditelnou stezkou, která nejprve sestupovala do kotliny tak hluboké, že slunce nikdy nedosáhlo až na dno, a pak znovu stoupala příkrým úbočím, kde kameny pod nohama každou chvíli hrozily sesuvem, vedla po hřebenech ostrých jako nůž, se srázy, které po obou stranách klesaly do bezedných propastí zahalených namodralou mlhou.

Když dorazili k úzké stezce vinoucí se mezi skalami, slunce se již sklánělo k západu. Conan přitáhl uzdu a řídil koně touto cestou, která vedla k jihu, téměř kolmo k předchozímu směru jízdy.

"Ta cesta vede do osady Galzajů," vysvětlil. "Jejich ženy tudy chodí pro vodu. Potřebuješ nové šaty."

Jasmina pohlédla s povzdechem na svůj poničený oděv. Střevíčky protkané zlatem byly roztrhané, stejně jako roucho a hedvábný spodní šat, který máloco zakrýval. Oděv vhodný do paláců Peškauri se mezi ostrými skalami Himelián příliš neosvědčil. Conan dorazil k zatáčce, seskočil s koně a pomohl Jasmine sesednout. Čekali dlouho. Nakonec Cimmeřan spokojeně pokývl hlavou, i když dívka nic neslyšela.

"Přichází nějaká žena," řekl.

Jasmina ho v náhlém rozrušení chytila za rameno.

"Snad ne... nezabiješ ji?"

"Obyčejně ženy nezabím," odpověděl, "ačkoliv některé z těch horalek jsou skutečné vlčice. Ne," zasmál se, jako by to byl dobrý žert, "nezabiju ji. U Croma, já jí zaplatím! Tak se ti to líbí?"

Vytáhl hrst zlatých mincí a vybral tu největší. Devi s povzdechem úlevy přikývla. Pokládala za přirozené, že se mužové neustále mezi sebou zabíjejí, ale mráz jí přeběhl po zádech, když si představila, že by mohla vidět vraždu ženy.

Konečně se za zatáčkou vynořila vysoká, štíhlá Galzajka a v ruce nesla velkou vydlabanou tykev na vodu. Když je zahlédla, zůstala stát jako sloup a nádoba jí vypadla z ruky. Trhla sebou, jako by se obracela k útěku, než pochopila, že Conan je příliš blízko a nemůže mu uniknout. Zůstala proto klidně stát a hleděla na ně trochu ustrašeně, ale hlavně zvědavě.

Conan jí podržel před očima zlatou minci.

"Když dáš této ženě své šaty," řekl, "dostaneš tento peníz."

Dívka okamžitě pochopila. Široce se usmála, udivená, ale spokojená, pohrdajíc jako pravá horalka společenskými pravidly. Rychle shodila vyšíváný šátek, vestičku, svlékla široké kalhoty, spodní košili se širokými rukávy i sandály. Sbalila všechno do ranečku, který strčila Conanovi. Ten ho předal užaslé Devi.

"Jdi támhle za tu skálu a převleč se," rozkázal a znovu při tom dokázal, že není himeliánský horal. "Sbal své šaty a přines mi je, až se budeš vracet."

"Peníze!" domáhala se křiklavě Galzajka a žádostivě ukazovala na Conanovu ruku. "Zlato, které jsi mi slíbil."

Cimmeřan jí hodil minci. Chytla ji, skousla, aby se přesvědčila o její pravosti, a potom ji schovala do vlasů. Sklonila se, aby zvedla tykev, a šla dál cestou k prameni, bez studu, stejně jako bez šatů. Conan poněkud netrpělivě čekal, až se Devi poprvé v životě sama obleče. Když se objevila, zaklel údivem a Jasmina pocítila příliv podivného vzrušení při pohledu na neskrývaný obdiv, zračící se v jeho tváři. Cítila trochu studu, zmatek a záchvěv ješitnosti, směsici pocitů, jaké nikdy před tím nezažila, a jeho žhavý pohled ji rozechvěl. Položil jí těžkou ruku na rameno, otočil ji dokola, prohlížel si ji ze všech stran.

"U Croma," zaklel. "V těch blankytných, nepozemských čistých šatech jsi vypadala chladná, lhostejná a vzdálená jako hvězdy. Vešla jsi za skálu jako vendyjská Devi a vyšla jsi jako horalská dívka, a přesto tisíckrát krásnější než všechna děvčata ze Zaibaru. Byla jsi bohyně, teď jsi žena."

Uštědřil jí srdečné plácnutí, ale Jasmina to pochopila jako svérázný hold a nerozzlobila se. Současně s oděvem jako by převlékla i osobnost. Procitly v ní do té doby tlumené pocity a touhy, jako by se tím, že odložila královské šaty, zbavila okovů vznešenosti a zdrženlivosti.

Conan však nezapomínal na hrozící nebezpečí. Čím víc se vzdalovali od Zaibaru, tím méně pravděpodobné bylo střetnutí s kšátrijskými oddíly, ale stále sledoval všechny zvuky, které naznačovaly, že by jim mstiví Vazuliové mohli být v patách.

Usadil dívku v sedle, sám vyskočil za ni a znovu otočil zvíře k západu. Sbalené oblečení, které mu dala, hodil do jedné z tisícimetrových propastí.

"Proč jsi to udělal?" zeptala se. "Proč jsi nedal šaty té dívce?"

"Jezdci z Peškauri pročešávají hory," řekl. "Celou tu dobu budou ze zálohy napadání a zabíjení. Na oplátku zničí každou vesnici, kterou dokáží dobýt. Mohou se pustit i k západu. Kdyby našli dívku oblečenou v tvém oděvu, přinutí by ji mučením, aby promluvila, a mohla by je přivést na naši stopu."

"Co ta dívka teď udělá?"

"Vrátí se do vesnice a řekne, že byla přepadena. Jistěže za námi pošlou pronásledovatele, ale ona musí nejprve dojít pro vodu. Kdyby se odvážila vrátit se bez ní, byla by zbičována. To nám poskytne trochu času. Takže nás nechytí. Před večerem už překročíme hranice Afgulistánu."

"Nikde ani stopa po lidském obydlí," napadlo Jasminu. "Dokonce i na Himeliány se mi ta oblast zdá podivně pustá. Nenarazili jsme na jedinou vyšlapanou stezku od chvíle, kdy jsme opustili cestu, na které jsme potkali tu dívku."

Místo odpovědi ukázal na severozápad, kde spatřila vysoký štít, obklopený nižšími štíhlými vrcholky.

"To je Ymsha," řekl. "Lidé z hor si stavějí vesnice nejdál, jak jen mohou, od té hory."

Jasmina ztuhla.

"Ymsha!" zašeptala. "Hora Černých Věštců."

"Říká se jí tak," přikývl. "Ještě nikdy jsem se nedostal tak blízko k ní. Odbočili jsme na sever, abychom unikli kšátrijským vojákům, kteří by se dostali tak daleko. Stezka z Kurumu do Afgulistánu vede víc na jih. Tato trasa je stará a velmi málo používaná."

Jasmina si upřeným pohledem prohlížela vzdálený štít. Zaťala pěsti, až se jí nehty zaryly do růžových dlaní.

"Kolik času by bylo zapotřebí, abych dorazila k Ymshe?"

"Zbytek dne a celou noc," odpověděl se smíchem. "Chceš tam jet? U Croma, to není místo pro obyčejné smrtelníky, aspoň podle toho, co si vyprávějí horalé."

"Proč se nespojí a nepozabíjejí demony, kteří tam sídlí?" zeptala se.

"Meči proti kouzlům? Kromě toho se ti démoni nikdy nepletou do lidských záležitostí, když jim nikdo nekřídí jejich plány. Nikdy jsem žádného z nich neviděl, ačkoliv jsem mluvil s lidmi, kteří přísahali, že je viděli. Říkali, že při východu nebo západu slunce je vidět mezi skalami obyvatele Ymshy – vysoké, mlčenlivé muže v černých tógách."

"A ty sám by ses bál na ně zaútočit?"

"Já?" Ta myšlenka ho překvapila. "No, kdyby mi vstoupili do cesty jako protivníci, vidělo by se, kdo z koho, ale zatím s nimi nemám žádné spory. Přišel jsem do těchto hor, abych shromáždil lidi, ne abych bojoval s čaroději."

Jasmina neodpověděla. Pohlédla na horu, jako by byla jejím nepřítelem, a znovu pocítila příliv hněvu a nenávisti. V hlavě jí začala klíčit jiná myšlenka. Intrigovala, aby poštvála proti pánům Ymshy právě toho muže, v jehož zajetí se teď nacházela. Možná přesto najde způsob, jak dosáhnout svého cíle. Nemohla se mýlit ve výrazu jeho divokých očí, když na ni hleděl. Nejedno království už padlo, když drobné bílé ruce tahaly za nitky osudu...

Náhle se otřásla a napřáhla ruku.

"Podívej!"

Nad vzdálenou horou se zvedl sotva viditelný mrak neobvyklého vzezření. Byl matně rudý, ale jiskřily v něm zlatavé pásy. Neustále se obracel, vířil a prudce pulzoval. Po chvíli se změnil v rotující sloup, lesknoucí se v paprscích slunce. Náhle se odtrhl od zasněženého vrcholku hory, jako pestrobarevné pírkó přeplul po nebi a zmizel v modrém nekonečnu.

"Co to mohlo být?" zeptala se nejistě Jasmina, když jim hřebeny vrcholků zakryly štít. Přes svou krásu ji úkaz znepokojil.

"Zdejší lidé tomu říkají Ymšský koberec, ale nevím, co to znamená," řekl Conan a dodal: "Jednou jsem viděl pět set domorodců utíkat, jako by jim byl v patách samotný ďábel. Zalézali do skal a jeskyní jen proto, že viděli ten karmínový mrak, jak se odpoutává od vrcholku. Co to..."

Právě projeli úzkou štěrbinu, jejíž úbočí se zvedla jako kolmé stěny do závratné výše, a stanuli na široké

plošině. Po jedné straně měli řadu rozeklaných balvanů, po druhé gigantickou rozsedlinu. Přes plošinu se táhla časem už napůl zahlazená stezka. Mizela mezi skalními hřbety, znovu se objevovala a neustále klesala dolů. Když černý hřbec vyjel z rozsedliny, zařehotal a zůstal stát jako socha. Conan ho netrpělivě pobídl, ale kůň pouze frknul a pohodil hlavou. Třásl se s napjatými svaly, jako by narazil na nějakou neviditelnou překážku.

Cimmeřan zaklel a seskočil na zem s Jasminou v náručí. Postavil ji na zem a vykročil kupředu s rukou napřaženou před sebe, jako by čekal, že narazí na něco, co nevidí. Nic mu nebránilo v cestě, ale když zkoušel koně vést za uzdu, zvíře zděšeně ržalo a šubalo sebou. Náhle Jasmina vykřikla. Conan se bleskově obrátil a uchopil rukojeť nože.

Nezpozorovali, že by se někdo přiblížil, ale náhle před nimi stál muž, oblečený do pláště z velbloudí srsti, a se zeleným turbanem na hlavě. Conan vydechl údivem, když v neznámém, stojícím s rukama složenýma na prsou, poznal člověka, kterého srazil u vesnice Vazuliů.

"Kdo jsi, k čertu?" zeptal se.

Neznámý neodpověděl. Conan zpozoroval, že jeho oči jsou podivně rozšířené, nehybné, lesknou se a magneticky přitahují pozornost. Khemsova kouzla byla založena na hypnóze, stejně jako větší část východní magie. Nesčetné generace žily a umíraly v nezlomném přesvědčení o možnostech a síle hypnózy. Jejich zkušenosti vytvářely živnou půdu pro strach. Člověk, vychovávaný v tradicích této země, byl při setkání s hypnózou bezbranný.

Conan však nebyl synem Východu. Východní tradice pro něho nic neznamenaly, byl dítětem jiné civilizace. V Cimmericii hypnóza nebyla dokonce ani legendou. Dědictví, které obyvatele Východu podřizovalo síle hypnózy, mu bylo úplně cizí.

Uvědomil si, o co se Khemsa pokouší, ale náraz jeho neobyčejné duševní síly vnímal pouze jeho slabý vzruch. Neviditelná pouta byla tak slabá, že je mohl přervat stejně lehce, jako se trhá pavučina.

Odhadl nepřátelské úmysly čaroděje, vytrhl z pasu nůž a vrhl se na něj jako hurikán.

Khemsa však uměl víc než jen hypnotizovat. Jasmina, která vše sledovala, ani nepostřehla rychlý protipohyb nebo kouzlo, kterým muž v zeleném turbanu uhnul před mocnou ranou, mířící mu na břicho.

Ostří mu prosvíťelo pod ramenem. Jako by Khemsa otevřenou dlaní jen pohládl Conanův krk, ale Cimmeřan padl k zemi jako podřátý.

Rána ho však nezabila. Pád ztlumil levou rukou a pravou se rozmáchl k seku na Khemsovy nohy. Ten ráně unikl jen naprosto nekouzelným skokem stranou. Jasmina náhle vykřikla. Uviděla, jak žena, ve které poznala Gitaru, vystoupila zpoza skály a přistoupila k člověku v zeleném turbanu. Slova na přivítanou jí však ztuhla na rtech, když spatřila nenávisť zkrivený obličej krásné dívky.

Conan se pomalu zvedl, otřesený nesmírně silným úderem, pozůstatkem zápasnického stylu, zapomenutého dávno před zkázou Atlantidy. Zlámal by krční páteř každého obyčejného člověka jako zteřelou větev. Khemsa na Cimmeřana pozorně a trochu nejistě pohlédl. Dokonale poznal svou sílu, když se v rozsedlině u vesnice Kurum musel postavit dykám rozběsněných Vazuliů, ale Cimmeřanova odolnost trochu narušila jeho novou sebedůvěru. Základem magie je úspěch, ne porážka.

Khemsa pomalu napřáhl ruku... a náhle znehybněl a hleděl vzhůru široce rozevřenýma očima. Conan mimoděk pohlédl stejným směrem, stejně jako obě ženy – Jasmina schoulená u roztřeseného koně i dívka po Khemsově boku.

Po úbočích hor se valil vířící purpurový mrak jakoby nesený větrem. Khemsova tvář zpopelavěla, ruka se mu rozechvěla a bezvládně klesla. Dívka vedle něho vycítila změnu, která v něm nastala, a pátravě na něho pohlédla.

Purpurový mrak splynul po horském úbočí, zatočil se dlouhým obloukem a přistál na skalní plošině mezi Conanem a Khemsou. Oba protivníci s přidušeným výkřikem uskočili. Khemsa couval, dívku táhl za sebou a křečovitě jí zatínal prsty do ramene.

Purpurový mrak chvíli stál na místě, jen se omamující rychlostí točil jako dětský vláček. Potom bez jakéhokoli přechodu zmizel, jako když praskne mýdlová bublina. Na skále se objevili čtyři muži. Bylo to neuvěřitelné, nemožné. Žádní duchové či zjevení, ale čtyři vysocí muži s vyholenými lebkami v černých oděvech, které jim ukrývaly ruce i chodidla, tam bezesporu stáli, mlčky a současně pokyvovali hlavami. Hleděli na Khemsu, ale i Conan, stojící za jejich zády, pocítil, že mu tuhne krev v žilách. Pomalu

ustupoval, až zády narazil na třesoucího se koně, a rukou objal vystrašenou Devi. Nepadlo ani jediné slovo. Kolem se rozprostřel příkrov ticha.

Čtyři muži v černých tógách hleděli na Khemsa. Jejich tváře, podobné supím, pozbyly výrazu, jejich oči byly nehybné a mrazivé. Khemsa se třásl jako v horečce, nohama se zapřel o stěnu a svaly na lýtkách se mu napjaly nelidskou námahou. Pot mu v pramíncích prýštil po osmahlé tváři. Pravou pěstí tiskl něco ukrytého pod tógou. Pak mu ruka zbělela jako křída. Levou dlaň stále zarýval do Gitařina ramene křečovitým, zoufalým stiskem tonoucího.

Dívka mlčela, i když se jí železné prsty bořily do těla.

V životě plném nebezpečí, který Conan vedl, byl svědkem stovky bitek, ale takovou neviděl nikdy. Spojené síly čtyř démonů zápasily s jednou, stejně ďábelskou mocí. Cimmeřan však nechápal podstatu tohoto strašného zápasu. Přitisknut, obklíčen svými bývalými pány bojoval Khemsa o život a užíval k tomu všeho svého děsivého umění, kterému se naučil za dlouhá léta.

Byl silnější, než si myslel a pud sebezáchovy v něm probudil nečekané zásoby energie. Strach a zoufalství mnohonásobily jeho síly. Třásl se pod nelítostným nápoem čtyř párů očí, ale neustupoval. Tvář mu bolest zkřivila do zvířecí podoby a jeho tělo se prohýbalo, jako by ho lámali v kole. Byla to bitva duší, myslí nořících se do hlubin vědomí nedostupných člověku po milióny let. Bitva mozků, které proluly propastí soumraku a poznaly černé hvězdy, rodící noční mury.

Jasmina to chápala lépe než Conan. Pochopila také, jak mohl Khemsa vydržet úder čtyř spojených myslí, jejichž vůle byla sto rozbít na atomy skálu pod jeho nohama. Příčinou toho byla dívka, kterou k sobě zoufale tisknul. Ona byla kotvou jeho týrané duše, drcené krutými psychickými vlnami. Khemsova síla byla však i jeho slabinou. Láska k dívce, i když možná krutá a zlá, tvořila pouto spojující ho se zbytkem lidství a dávala oporu jeho vůli. Utvořila tím řetěz, který jeho nepřátelé nemohli rozervat. Alespoň v tom článku, který představoval Khemsa.

Pochopili to dříve než on. Jeden z nich přesunul svůj pohled na Gitaru. Tady nenarazil na odpor. Dívka se přikrčila a zvadla jak uschlý list. Poslušná tajemné moci vytrhla se z objetí milence dřív, než pochopil, co se děje. Pak přišlo to nejhorší. Dívka začala ustupovat směrem ke kraji srázu s tváří upřenou na své pronásledovatele. Hleděla na ně rozšířenými očima, prázdnými jako okna domu, ve kterém zhaslo světlo. Khemsa záúpěl, otočil se k ní a padl do nastražené pasti. Rozptýlená mysl nestačila k odvrácení dalšího útoku protivníků. Byl poražen a stal se pouhou hračkou v jejich rukou. Dívka stále ustupovala. Kráčela toporně, jako by spala, potácející se Khemsa klopýtal za ní a marně se pokoušel ji zachytit. Sténal, úpěl a pohyboval se jako živá mrtvola.

Dívka se zastavila na okraji propasti. Khemsa padl na kolena, naříkal, plazil se k ní a vztahoval ruce, aby ji chránil před pádem. Již se jí téměř dotýkal ztuhlými prsty, když tu se jeden z černokněžníků rozesmál drtivým smíchem, který zněl jak zvony z pekel. Dívka se zachvěla a – vrchol krutosti – v tom okamžiku se jí vědomí vrátilo. V očích se jí objevilo zděšení a úlek. Vykřikla, pokusila se chytit napřažených rukou svého milence, ale nedokázala to a s dutým výkřikem se zřítila do propasti.

Khemsa se dovlekl k okraji srázu a pohlédl dolů prázdnými očima. Bez hlesu pohyboval rty a mružel si něco pro sebe. Odvrátil se a dlouze pohlédl na své mučitele široce rozevřenými očima, v nichž nezbylo nic lidského. Potom se s křikem, pod kterým pukaly skály, vyřítíl na čtyři černokněžníky s dýkou ve vztyčené ruce.

Jeden z mágů pokročil vpřed a dupnul nohou. Ozvalo se temné dunění, které přešlo v ohlušující rachot. V místě, kde dupnul, se otevřela štěrbina, která se zvětšovala, až se celý kus skalní plošiny s hromovým třeskem zřítil. Uprostřed padajícího kamení se mihala silueta Khemsy, zoufale máchajícího rukama, než vše zmizelo v lavině padající hřmotně do bezedné propasti.

Čtyři mágové pohlédli současně na nový okraj skalního útesu a potom se obrátili. Conan, povalený prudkými otřesy, právě vstával a zvedal Jasminu. Zdálo se, že se pohybuje stejně pomalu, jako myslí. Byl omámený a otupělý. Věděl, že musí Devi okamžitě posadit na hřbet černého hřebce a uhánět z toho prokletého místa jako vichřice, ale jeho tělo i mysl zachvátila nevysvětlitelná těžkopádnost.

Ted' se černokněžníci obrátili a pohlédli na něho. Zvedli ruce a Conan v hrůze pozoroval, jak jejich tváře blednou, jsou stále méně zřetelné, stále mlhavější. Pak náhle zmizely v purpurovém kouři, který se kolem nich zvedl a skryl je jeho pohledu. Conan si s úlekem uvědomil, že ta červená mlha obklopuje i jeho.

Slyšel křik Jasminy a zděšené řehání hřebce. Strašlivá síla vytrhla Devi z barbarových rukou a udeřila jím mezi kameny jako pirkem, když se oslepen pokoušel sekat nazdařbůh nožem. Pak už jen bezmocně sledoval, jak se sloupovitý mrak vznesl nad horské štíty a rychle se vzdaloval. Jasmina zmizela stejně jako čtyři muži v černých tógách. Na skalní plošině zůstal jen Conan a vystrašený kůň.

7. Cesta k Ymshe

Závoj halící Cimmeřanovu mysl se rozplynul jako mlha v závanu prudšího větru. S proklínáním vyskočil na hřbet vzpínajícího se koně. Pohlédl k úbočí, zaváhal, ale pak se pustil směrem, kterým mířil, než ho zadržel Khemsa. Nedržel se však stezky. Popustil hřebci uzdu a ten vyrazil jako blesk, jako by se prudkým tryskem chtěl zbavit strachu. Cválali po skalní plošině, až narazili na úzkou cestu, vinoucí se kolem srázů po kraji propasti. Klikatila se a vinula do nekonečna po nerovné skále. V jednom okamžiku Conan spatřil v hlubinách místo, kam se zřítila lavina. Obrovskou hromadu kamení a rozbitých balvanů u úpatí gigantického skalního útesu.

Údolí bylo stále ještě daleko, když dorazil k dlouhé a celkem široké římse, která vedla na další úbočí jako přírodní most. Přejel ji, po obou stranách bezednou hlubinu. Viděl před sebou cestu, kterou musel projet. V dáli cesta klesala z úbočí na dno údolí, kde se ohromným obloukem vyhnula korytu vyschlé řeky, aby se vrátila pod skálu, na jejímž hřebenu se Conan právě nacházel. Proklel velkou okliku, ale jiná možnost nebyla. Jakýkoliv pokus sjet přímo dolů se rovnal sebevraždě. Jen pták by to dokázal, aniž by si srazil vaz.

Cimmeřan pobídl unaveného koně, když tu zaslechl z údolí klapot kopyt. Přitáhl koni uzdu, opatrně popojel k okraji srázu a pohlédl do hlubin kaňonu vyhloubeného řekou, která tu kdysi tekla. Korytem jel pestrý zástup. Pět set silných, po zuby ozbrojených vousatých mužů na polodivokých koních. Conan se nahnul nad okraj stometrové propasti a zavolal na ně. Při zvuku jeho hlasu se zastavili. Pět set vousatých tváří se obrátilo k nebi a údolím se rozlehlo nezřetelné reptání. Conan neztrácel čas.

"Mířil jsem do Ghoru!" zvolal. "Nepočítal jsem s tím, že vás potkám, vy synové čubky! Jed'te za mnou tak rychle, jak to vaše herky svedou. Mířím na Ymshu a..."

"Zrádce!" Ten pokřik Conana zchladil.

"Cože?" zvolal užasle. Viděl vztekem zkřivené obličejy a ruce někdejších druhů hroící zbraněmi.

"Zrádce," ozvalo se znovu. "Kde je sedm náčelníků vězněných v Peškauri?"

"Pokud vím, tak ve vězení místodržitele," odpověděl.

Ozvalo se vytí ze stovky hrdel, řinkot zbraní a výkřiky. Conan nechápal, co po něm chtějí. Zařval jako divoký buvol a přehlušil jejich křik.

"Co se děje, u všech démonů? Ať mluví jeden, abych pochopil, o co jde!"

Řeči se ujal hubený starý náčelník. Nejprve pohrozil Conanovi šavlí a potom žalobně vykřikl:

"Nedovolil jsi nám přepadnout Peškauri a zachránit naše bratry!"

"Hlupáci!" vykřikl rozzlobený Cimmeřan. "Kdybyste se dostali přes hradby, o čemž pochybuji, pověsili by je dřív, než byste je osvobodili."

"A jel jsi sám vyjednávat s místodržitelem!" zavyl Afgul kypící vztekem.

"Nu a co?"

"Kde jsou náčelníci?" křikl starý vůdce a mával šavlí. "Kde jsou? Jsou mrtví, mrtví!"

"Cože?" Conan málem spadl s koně.

"Jsou mrtví!" ujistilo ho pět set hlasů, lačných jeho krve. Starý znovu mávl šavlí, aby si zjednal slovo.

"Nepověsili je!" vykřikl. "Vazuli v sousední cele viděl, jak zahynuli. Místodržitel na ně poslal čaroděje, který je zabil svými kouzly."

"To nemůže být pravda!" křikl Conan. "Toho by se Čunder Šan neodvážil. Když jsem s ním minulou noc mluvil..."

Byla to velmi nešťastná slova. Vzteklé vytí a kletby vyletěly k obloze.

"Tak je to! Jel jsi k němu sám! Abys nás zradil! To je pravda! Vazuli utekl dveřmi, které čaroděj vylomil a vyprávěl to našim zvědům, když se s nimi setkal v Zaibaru. Vyslali jsme je, aby tě hledali. Jak vyslechli

Vazuliovu zprávu, vrátili se do Ghor, my osedlali koně a opásali se meči."

"A co chcete dělat, hlupáci?" zeptal se Cimmeřan.

"Pomstít naše bratry!" zavyl. "Smrt Kšátriũm! Zabte ho, je to zrádce!" Kolem Conana zasvištěly střely. Zvedl se ve třmenech a ještě jednou se pokusil překřičet halas. Potom však s výkřikem vzteku a bezmocného znechucení obrátil koně a rychle se vracel. Afgulové vyrazili za ním s proklínáním a výhrůzkami, příliš rozběsnění, než aby si všimli, že na stezku, po které jel Conan, musejí jet opačným směrem, minout zátáčku a namáhavě stoupat točitou cestou vzhůru. Když si to uvědomili a obrátili koně, byl jejich bývalý vůdce už blízko místa, kde římsa přecházela ve skalní plošinu.

Když přijel k útesu, vydal se jinou, sotva viditelnou stezkou posetou kameny, které skýtaly jen nejistou oporu nohám koně. Neušel velký kus, když kůň zaržal a uskočil stranou. Na cestě něco leželo. Conan pohlédl z koňského hřbetu na strašlivě potřhanou, zkrvavenou karikaturu člověka, na muže blekotajícího rozbitou čelistí mezi vyraženými, rozdrcenými zuby.

Jedině bohové temnoty, střežící osudy čarodějů, věděli, jakým způsobem se Khemsa dostal zpod obrovského závalu kamení a vyplazil se po strmém svahu na cestu. Conan, veden jakýmsi podivným hnutím mysli, sesedl s koně a stanul nad strašlivě zmrzačeným tělem. Věděl, že je svědkem neobvyklého, přírodě odporujícího jevu. Khemsa zvedl zakrvácenou hlavu a v jeho podivných očích, poznamenaných utrpením a zastřených blízkostí smrti, se objevil záblesk vědomí.

"Kde jsou?" zeptal se chroptícím hrdlem, hlasem, který v sobě měl jen stopu lidskosti.

"Vrátili se do svého zakletého zámku na Ymshu," zavrčel Conan. "A odnesli s sebou Devi."

"Půjdu!" zajektl nešťastník. "Musím za nimi! Zabili Gitaru, já zabiju je. Ty čtyři mistry černého kruhu i samotného vládce! Zabiju... Všechny zabiju!"

Pokoušel se vléci dál své zmrzačené tělo, ale ani obrovská síla jeho vůle nebyla již schopna oživit krvavou tříšť kostí, chabě spojenou potřhanými svaly a šlachami.

"Jdi za nimi!" bylo slyšet mezi krvavou pěnou, která mu kanula mezi rty. "Jdi!"

"To mám v úmyslu," řekl Conan. "Chtěl jsem se spojit se svými Afguly, ale obrátili se proti mně. Jedu na Ymshu sám a vezmu si zpět Devi, i kdybych musel rozrýt tu prokletou horu vlastníma rukama.

Nenapadlo mě, že se místodržitel odváží zabít mé náčelníky, když já mám v rukou Devi, ale asi jsem se zmýlil. Zaplatí za to hlavou. Teď už ji nepotřebuji jako rukojmí, ale..."

"Ať na ně padne Yzilova kletba," vydechl těžce Khemsa. "Jdi... já, Khemsa,... umírám. Počkej ještě... vezmi si můj opasek!"

Rozdrcenou rukou tápal po cárech oděvu a Conan, který pochopil jeho úmysl, se nad ním sklonil a sňal ze zakrváceného těla podivně vypadající opasek.

"V propasti se drž zlaté žíly," chrčel Khemsa. "Nos můj opasek. Dostal jsem jej od stygického kněze. Tobě ještě pomůže. Mě zničil. Rozbij křišťálovou kouli se čtyřmi zlatými granátovými jablky. Sřež se proměn vládce... Jdu za Gitarou... čeká mě v říši stínů... Aie, ya Skelos yar!" S těmi slovy na rtech zemřel.

Conan si prohlédl opasek. Nebyl upletený, jak by se na první pohled zdálo, z koňských žíní. Byl přesvědčen, že byl vyroben z černých ženských copů. V hustě propletených smyčkách vězely malinké drahokamy, jaké ještě neviděl... Přezka měla podivný tvar, zobrazovala plochou, trojhrannou hlavu zmije, pokrytou drobnými zlatými šupinami.

Conanovi při pohledu na pás přejel mráz po zádech. Rozpřáhl se, aby ho hodil do propasti, ale pak se zamyslel, omotal si ho kolem pasu a schoval pod svůj široký bachariotský opasek. Potom nasedl na koně a jel dál.

Slunce se již skrylo za vrcholky hor. Conan jel vzhůru přes jejich dlouhé granátové stíny, pokrývající údolí i skalní plošiny. Blížil se ke štítu, když před sebou uslyšel klapot okovaných kopyt. Conan se nerozmýšlel. Stezka byla tak úzká, že by se na ní hřebec nedokázal otočit. Cimmeřan minul výstupek a dostal se na poněkud širší část cesty. Sbor varovných výkřiků mu téměř protřhl bubínky, ale to již hřebec tiskl ke skále zděšeného koně, Conan svíral jezdcova ramena železným stiskem a kryl se před úderem čepele.

"Šach Kerim," zavrčel a v očích se mu modře zablesklo. Turánec nekladl odpor. Seděli na koních, jejich hrudě se téměř dotýkaly a Conanova ruka tiskla protivníkovu paži. Za šachem Kerimem se táhla řada

Irakzájců na hubených koních. Planoucíma očima hleděli na neznámého, který jim bránil v cestě. Luky a kindžály měli pohotově, ale s jejich užitím nespěchali vzhledem k nebezpečné blízkosti propasti zející jim u nohou.

"Kde je Devi?" zeptal se šach Kerim.

"Co je ti do toho, ty hyrkánský špehu?" odsekl Conan.

"Vím, že jsi ji unesl," odpověděl šach Kerim. "Jel jsem s horaly k severu, když jsme padli do pastí, kterou nastražili naši nepřátelé v průsmyku Šalizah. Mnoho z mých lidí bylo zabito a zbytek pronásledován jako smečka šakalů. Když jsme se zbavili pronásledovatelů, zamířili jsme na západ, k průsmyku Amir Jehun, a dnes ráno jsme narazili na Vazulie, který se bez cíle toulal v horách. Byl šílený, ale než zemřel, hodně jsem se z jeho zmateného blábolení dozvěděl.

Řekl, že je jediný, kdo přežil z bandy, která se hnala za vůdcem Afgulů a kšátrijskou rukojmí do soutěsky u vesnice Kurum. Neustále mluvil o člověku v zeleném turbanu, kterého prchající Afgul na útěku srazil a který je pak napadl a všechny pobil. Ničil je, jako jazyk plamene ničí mraky sarančí. Jak z toho on sám vyvázl, nevím. On to také nechápal, ale z jeho zmatených řečí jsem pochopil, že Conan z Ghoru byl v Kurumu se svou královskou zajatkyní. Když jsme pak přešli přes hory, potkali jsme nahou Galzajku s vědrem vody, která nám vyprávěla, že byla oloupena obrovským válečníkem v obleku náčelníka Afgulů, a tvrdila, že jí vzal její oděv pro vendyjskou dívku, která byla s ním. Ta nám potom řekla, že jsi zamířil k západu."

Šach Kerim nepokládal za potřebné vyprávět, že když mu nepřátelsky naladěni horalé překřížili cestu, jel právě na dohodnutou schůzku s oddílem turánské jízdy. Cesta do údolí Gušaráh přes průsmyk Šalizah byla delší než cesta vedoucí přes průsmyk Amir Jehun, ale neprocházela zemí Afgulů, které se chtěl šach Kerim vyhnout, dokud se nespojí s armádou. Odříznut od cesty přes průsmyk Šalizah pokračoval v nebezpečné cestě a zpráva, že Conan se svou zajatkyní ještě do Afgulistánu nedorazil, ho přiměla k návratu na jih a k odvážné výpravě do hloubi hor, k honbě za Cimmeřanem.

"Raději mi řekni, kde je Devi," navrhl. "Máme početní převahu."

"Jestli se jen jeden z tvých nohsledů dotkne tětivy, srazím tě do propasti," slíbil mu Conan. "Kromě toho by pro tebe nebylo dobré, kdybys mě zabil. Pronásleduje mě pět set Afgulů a kdyby zjistili, že jsi je připravil o tu slast, vyřídí si se mnou účty, zaživa by tě stáhli z kůže. Devi se mnou už není. Upadla do rukou Černých Věštců z Ymshy."

"U Tarima!" zaklel potichu šach Kerim a poprvé ztratil svůj bohorovný klid. "Khemsa..."

"Khemsa přišel o život," řekl Conan. "Jeho bývalí pánové ho poslali do pekla společně s lavinou kamení. A teď mi uvolni cestu. S radostí bych tě zabil, kdybych měl čas, ale pospíchám na Ymshu."

"Pojeď s tebou," rozhodl se náhle Turánec.

Conan se mu rozesmál do obličeje.

"Myslíš, že ti uvěřím, špehu z Hyrkánie?"

"Vůbec se tě o to neprosím," odpověděl šach Kerim. "Oba chceme dostat Devi. Mé důvody znáš. Král Yezdigerd chce připojit její království ke své říši a ji samu zavřít do svého serailu. Znáš tě ještě z dob, kdy jsi byl hejtmanem stepních kozáků, a vím, že jediné, co tě zajímá, je výnosná loupež. Chceš vyplnit Vendy a získat tučné výkupné za Jasminu. Možná bychom mohli na nějakou dobu, aniž bychom si o sobě mysleli cokoliv dobrého, spojit své síly a pokusit se vyrvat Devi z rukou Věštců. Jestli se nám to podaří a přežijeme to, rozhodne souboj, kdo ji získá."

Cimmeřan na něj chvíli hleděl přimhouřenýma očima, potom přikývl a pustil jeho ruku.

"Dobrá, ale co s tvými lidmi?"

Šach Kerim se obrátil k mlčícím Irakzancům a krátce promluvil:

"Tento muž a já se chceme vydat na Ymshu a bojovat s černokněžníky. Jedete s námi nebo zůstanete tady a dáte se sedřít z kůže Afguly, kteří pronásledují svého náčelníka?"

Pohlédli na něj s nevlídným fatalismem. Byli ztraceni a věděli o tom. Věděli to od chvíle, kdy je svištěcí střely Dagozajců přiměly k útěku z průsmyku Šalizah. Příliš často propukaly krvavé šarvátky mezi lidmi z Dolního Zaibaru a obyvateli hor. Jejich oddíl byl příliš malý, než aby mohli doufat, že bez pomoci důvtipného Turánce proniknou do pohraničních vesnic. Považovali se již za mrtvé, a proto mu odpověděli tak, jak mohou odpovědět pouze lidé odsouzení k záhubě.

"Půjdem s tebou zemřít na Ymshu."

"Tedy vzhůru, u Croma!" vykřikl Conan při pohledu na modravé stíny houstnoucího soumraku. „Afgulští vlci byli jen hodinu jízdy za mnou a my už jsme ztratili mnoho času."

Šach Kerim couval s koněm, zasunul meč do pochvy a opatrně se obrátil. Po chvíli všichni spěchali vzhůru tak rychle, jak se odvážili. Konečně vyjeli na hřeben, vzdálený necelé dvě míle od místa, kde Khemsa zastavil Conana s Jasminou. Stezka, kterou teď jeli, byla dokonce i pro horaly příliš nebezpečná, proto jel Conan jinou cestou. Šach Kerim tudy jel pouze proto, že se domníval, že Conan udělal totéž. Dokonce i Cimmeřan si však zhluboka oddechl, když koně minuli poslední zatačku. Jeli jako kavalkáda přízraků, projíždějících začarovaným královstvím stínů. Pouze vrzání kožených postrojů a občasné cinkot oceli prozrazoval jejich přítomnost a po chvíli bylo temné horské úbočí znovu holé a mlčenlivé ve světle hvězd.

8. Devi Jasmina a strach

Jasmina vykřikla jen jednou, když cítila, že ji rudý oblak vtahuje a nesmírnou silou odtrhává od Cimmeřana. Okamžitě pocítila nedostatek vzduchu v plicích. Strašlivý náraz ji ohlušil, oslepil a umlčel. Matně si uvědomovala, že je kdesi vysoko a letí rychlostí, která ji přiváděla k šílenství. Měla dojem, že přišla o všechny smysly, potom se jí zatočila hlava a mysl jí obestřely milosrdné mrákoty. Vzpomínka na ten zážitek v ní zůstala, i když znovu nabyla vědomí. Hlasitě vykřikla a rozhodila ruce, jako by se chtěla chránit při pádu. Když se jí prsty zabořily do měkké tkaniny, pocítila hlubokou úlevu. Rozhlédla se kolem sebe.

Ležela na vyvýšeném podiu, pokrytém černým sametem, ve veliké, nevlídné komnatě se stěnami ověšenými černými gobelíny, na kterých byla odporně naturalisticky vytkána svíjející se těla draků. Vysoký strop pokoje se ztrácel v temnotě a stíny padající v koutech přidávaly náladě na ponurosti. Zdálo se, že místnost nemá okna ani dveře, protože ty byly ukryty za příšernými gobelíny. Jasmina nepoznala, odkud se bralo tlumené světlo, ve kterém si prohlížela své okolí. Velký sál byl královstvím tajemství, stínů a chmurných koutů, ze kterých se plížil neurčitý děsivý strach.

Nakonec si Jasmina všimla něčeho, co patřilo do reálného světa. O několik stop dál, na druhém, menším podiu seděl se zkříženýma nohama muž, který na ni vážně pohlížel. Oči měl lesklé a zároveň trochu zamlžené. S kamennou tváří pohlížel na Jasminu, a ani se nehnul, když zpozoroval, že se jí vrací vědomí. Jasmina pocítila mrazení strachu v zádech. Opřela se o loket a s obavou pohlédla na neznámého.

"Kdo jsi?" její hlas byl křehký a bezradný.

"Jsem vládce Ymshy", odpověděl zvučným hlasem, který připomínal hluboké úderu chrámového zvonu.

"Proč jsi mě sem nechal přinést?" zeptala se.

"Copak jsi mě nehledala?"

"Jestli jsi jedním z Černých Věštců, pak ano", odpověděla odvázně, přesvědčena, že jí stejně čte myšlenky.

"Chtěla jsi poštvat děti hor proti Věštcům z Ymshy!" rozesmál se. "Vidím to v tvých myšlenkách, princezno. Tvůj chabý lidský rozum zachvátily směšné sny o pomstě."

"Zabili jste mého bratra!" V hlase Devi bojoval rostoucí hněv se strachem. Zatřásla pěsti a ztuhla zlostí.

"Proč jste to udělali? Neublížil vám. Kněží říkají, že Věštcí Ymshy jsou povýšeni nad lidské osudy. Proč jste tedy zavraždili krále Vendye?"

"Jak může obyčejný smrtelník pochopit záměry Věštců?" odpověděl chladně vládce. "Moji akolité v turánských svatyních, kteří vládou kněžím Tarima, naléhali, abych pomohl Yezdigerdovi. Z jistých důvodů jsem na to přistoupil. Jak mám vysvětlit své pohnutky, abys je byla schopna pojmout do svého slaboučkého mozku? Stejně nepochopíš."

"Chápu, že můj bratr nežije!" vykřikla Jasmina, zbledlá zlostí a žalem. Padla na kolena a probodávala ho pohledem široce otevřených očí, napjatá jako panter před skokem.

"Tak, jak si přál Yezdigerd", přikývl klidně její věznitel. "Mým rozmarem bylo podpořit jeho ctižádost."

"Což Yezdigerd je tvým vazalem?" Jasmina se pokoušela nedat najevo svoje pocity. Právě zavádila

kolenem o něco tvrdého a symetrického, skrytého v záhybech sametu. Nenápadně změnila polohu a vsunula ruku pod tkaninu.

"Cožpak pes, který žere zbytky u zdi svatyně, je vazalem boha?" odpověděl otázkou vládce.

Tvářil se, jako by nepostřehl kradmé pohyby své zajatkyně. Ruka ukrytá v záhybech lůžka narazila na něco, co muselo být rukojetí dýky. Jasmina sklonila hlavu, aby skryla záblesk triumfu v očích.

"Ale mám již dost Yezdigerda", řekl vládce. "Našel jsem si jinou zábavu. Ha!"

Jasmina skočila jako kočka a s divokým výkřikem se rozmáchla k vražednému bodnutí. Náhle klopýtla, upadla na podlahu, přitiskla se k ní a pohlédla na toho, kdo měl být její obětí. Muž sedící na podiu se ani nezachvěl a z jeho tváře nezmizel tajemný úšklebek. Jasmina zvedla třesoucí se ruku a pohlédla na ni široce rozevřenými očima. V ruce nedržela dýku, ale květ zlatého lotosu se zmačkanými lístky a zlamaným stonkem.

Odhodila lotos, jako by to byl jedovatý had a po kolenou se odsunula od svého mučitele. Vrátila se na podium, protože to pokládala za důstojnější královny než plazení se po podlaze u nohou čaroděje.

Vystrašeně na něj pohlédla a očekávala odvetu.

Vládce se ani nepohnul.

"Veškerá hmota je pro toho, kdo vlastní klíč k bránám vesmíru, stejná", řekl nesrozumitelně. "Pro toho, kdo je zběhlý v Umění, není neproměnitelných věcí. Podle jeho vůle rozkvétá v nepozemských zahradách ocel, nebo se květ blýská jako ostří meče ve světle měsíce."

"Jsi ďábel!" zavzlykala.

"Ne", zasmál se. "Narodil jsem se na této planetě, už dávno. Kdysi jsem byl obyčejným člověkem a ani v průběhu nekonečných staletí užívání Umění jsem neztratil všechny lidské vlastnosti. Člověk, který pronikl do Černého umění, je silnější než ďábel. Jsem člověk, ale ovládám demony. Viděla jsi pány Černého kruhu. Kdybych ti řekl, z jakých temných míst jsem je vyvolal a před jakým osudem je chrání můj kouzelný krystal a mí zlatí hadi, ztratila bys rozum hrůzou. A pouze já jsem jejich vládcem. Můj hloupý Khemsa snil o moci, bídný hlupák rozbíjející brány a přenášející se společně se svou milenkou povětrím ze štítu na štít! Kdybych ho však nezabil, jednoho dne se mohl stát stejně silným jako jsem já."

Znovu se zasmál.

"A ty, nemoudré stvoření, jsi intrigovala a chtěla jsi poštvat toho chápavého vůdce horalů, aby dobyl Ymshu! To je nádherný žert. Kdyby mi to přišlo na mysl, sám bych se postaral, abys padla do jeho rukou. A čtu v tvých myšlenkách, že ani když jsi jím byla zajata, jsi nezavrhlá myšlenku učinit ho svým nástrojem a uvažovala jsi o užití svých ženských předností. Ale přes veškerou svou hloupost jsi žena, na kterou je příjemné se dívat. Mám v úmyslu si tě nechat jako otrokyni."

Při těchto slovech Devi Jasmina, potomek tisíce královských generací, vykřikla:

"Toho se neodvážíš!"

Jeho výsměšný smích ji šlehl jako bič.

"Král se neodváží zničit červa na své cestě? Hlupačko, což nechápeš, že tvá královská hrdost je pro mně miň než stéblo trávy ve větru? Pro mně, který jsem líbal královnu pekel?! Viděla jsi, jak se bavím s těmi, kteří se mi protíví!"

Dívka, schoulená strachy, klečela na sametovém lůžku. Světlo pohaslo a v komnatě se setmělo. Tvář vládce získala mrtvolný vzhled. V jeho hlase zazněl rozkazovací tón.

"Nikdy se ti nepodrobím", řekla hlasem plným strachu, ale přesto rozhodně.

"Podlehneš!" odpověděl se strašlivou sebejistotou. "Strach a bolest tě naučí pokoře. Budu tě zahrnovat hrůzou a děsem, až dojdeš na pokraj svých sil, až budeš v mých rukou jako vosk, měkká a poddajná žena, až se každý můj rozkaz stane pro tebe vůlí bohů. Nejprve, abych zlomil tvou pýchu, se vrátíš do zapomenuté minulosti a spatříš všechna svá dřívější vtělení. Aie, yilla Khosa!"

Při těchto slovech se temná komnata před očima nešťastné Jasminy zavlnila. Vlasy na hlavě se jí zježily a jazyk se přilepil k patru. Odkudsi zněl hluboký, zlověstný zvuk gongu. Draci na gobelínech se rozzářili bleděmodrým plamenem a zmizeli. Z vládce, sedícího na podiu zůstal jen beztvarý stín. Šerý soumrak se změnil v hustou, měkkou a téměř hmatatelnou tmou, pulsující podivnými proměnami. Jasmina již neviděla Vládce. Neviděla nic. Měla jen nejasný dojem, že stěny i strop se od ní vzdalují a mizí. V té chvíli se odkudsi z temnot vynořil plamínek rozsvěčující se a zhasínající jako světluška. Zvětšil se do velikosti

míče, zjasněl, až byl oslepujivě bílý. Náhle se rozsypal v dešti jisker, které však tmě nerozjasnily. V komnatě po nich zůstala slabá záře, ve které bylo vidět černý, štíhlý kmen, rostoucí vzhůru z kamenné podlahy. Před očima omámené Jasmíny kmen zapustil kořeny a získal tvar. Objevily se větve, široké listy a velké, černé, jedovaté květy se nakláněly nad schoulenou dívkou, krčící se na podiu. V povětří se rozšířila jemná vůně. To strašný černý lotos v mžiku vyrostl z podlahy, jako roste v tajemných neprobádaných pralesích Kitáje.

Široké listy se houpaly se zlověstným šelestem. Květy se nakláněly k Jasmine jako rozumná stvoření a kývaly se hadovitými pohyby na ohebných lodyhách. Sotva viditelné na pozadí hustých, neproniknutelných temnot, vznášely se nad ní jako gigantické mury a jakýmsi nejasným způsobem dávaly na vědomí svou existenci. Jejich omamná vůně působila závrat'. Jasmina se pokoušela slézt z podia, ale okamžitě se k němu křečovitě přitiskla, když se podlaha pod neuvěřitelným úhlem nahnula. Zděšeně vykřikla a začala pěstí, ale hrubá síla jí rozevřela prsty. Měla dojem, že ztratila všechny zdravé smysly a celý svět se zřítíl. Byla třesoucím se atomem, unášeným černou, řvoucí, ledově studenou pustinou větrem, který hrozil sfouknout útlý plamínek její existence, jako poryv bouře hasí hořící svíci.

Potom pocítila náhlý impuls a pohyb, když se atom, kterým se stala, smísil a spojil s miliardami jiných v rodícím se životě v kvasícím bahně prvotního bytí, uhnětena tvořivými rukama přírody a znovu se stala jednotkou vědomí, vířící volně po nekonečné spirále existence. Zděšena sledovala a poznávala své předchozí vtělení a znovu byla všemi těly, která během plynoucího času uzavírala její duši. Znovu zraňovala svá chodidla na dlouhé, únavné cestě života, která se za ní táhla do nekonečné minulosti. Znovu se roztřesená choulila v prvotních džunglích před prapočátkem věků, stíhána krvežíznivými šelmami. Oděna do kůže, brodila se po kolena ve vodě bahnitými rýžovišti a bojovala o drahocenné zrno s krákajícími ptáky. Dřela se s párem mulů, ryla zaostřeným klackem vzdorovitou zemi a do nekonečna se skláněla nad tkalcovskými stavy ve vesnických chatrčích.

Viděla města v plamenech a s křikem utíkala před nepřáteli a vrahy. Běžela nahá a zkrvavená po horkém písku, byla vlečena do neznáma, připoutána ke třmeni otrokářského koně. Pocítila na svém těle pálivé doteky surových rukou, hanbu a muka bezohledného chtíče. Křičela pod údery biče a ječela, lámána v kole. Šílela hrůzou, vytrhávala se katům, kteří jí neúprosně skláněli hlavu na zkrvavený špalek.

Poznala muka porodu a hořkost zrazené lásky. Trpěla všemi mukami, křivdami a neštěstím, které muž v průběhu staletí působil ženě, snášela veškeré pohrdání a křivdy, jakými žena může stíhat ženu. A celou tu dobu si zachovávala vědomí, ostré jako nůž, vědomí té, kterou teď byla. Byla všemi osobami z minula, ale současně stále věděla, že je Jasmina. Ani na chvíli na to nezapomněla. Byla současně nahou otrokyní, svíjející se pod ranami biče, i hrdou vládkyní Vendye. A trpěla nejen jako otrokyně, ale i jako Devi Jasmina, pro jejíž pýchu byly rány bičem dotekem rozžhaveného železa. Jeden život se pojil s druhým ve vířivém chaosu a každý nesl své břímě neštěstí, hanby a utrpení, až nakonec kdesi v dáli uslyšela svůj zděšený výkřik, jako jediný protáhlý bolestivý sten, odrážející se ozvěnou přes celá staletí.

Probrala se na sametem pokrytém lůžku v temné komnatě.

V mrtvolném, bledém světle znovu spatřila podium a postavu v černém šatu, která na něm seděla. Kápě zakrývala mírně skloněnou hlavu a úzká ramena byla v šeru vládnoucím vůkol sotva viditelná. Jasmina nemohla rozeznat žádné podrobnosti, ale pohled na kápi na místě sametové čapky v ní vzbudil neklid. Napjala zrak a pocítila podivný strach. Měla dojem, že to není vládce, kdo sedí opodál...

Náhle se postava pohnula. Vstala a pohlédla na dívku. Naklonila se a objala ji dlouhými rukama, ukrytými v širokých rukávech černé tógy. Jasmina se vzpírala se zakrytým mlčením, zděšena a udivena štíhlostí rukou, které ji tiskly. Zakrytá hlava se sklonila k její odvrácené tváři. Jasmina vykřikla hrůzou a odporem. Tělo jí objímaly kostlivé ruce a zpod kápě na ni hleděla tvář, která byla zosobněním smrti a rozkladu – lebka potažená kůží vyschlou jako starý pergamen.

9. Čarodějný zámek

Nad bílými štíty Himelián vycházelo slunce. U úpatí dlouhého svahu stála skupina jezdců, hledících nahoru. Vysoko nad jejich hlavami, na úbočí hory, se tyčila kamenná věž. Dál a výš se táhly stěny ještě

mohutnější tvrze, která stála těsně u hranice věčného sněhu, pokrývajících vrchol Ymshy. Ten pohled v sobě měl cosi neskutečného; purpurové svahy přecházely do fantastického hradu, který vypadal jako dětská hračka a bíle se blýskající štít za ním jakoby se vklíněl do studené modře nebe.

"Necháme koně tady", řekl Conan. "Ten zrádný svah je lépe přejít pěšky. Kromě toho koně už mají dost."

Seskočil ze svého černého hřebce, který stál se svěšenou hlavou na široce rozkročených nohou. Celou noc pádili vpřed, posilovali se zbytky zásob, které našli ve vacích a zastavovali jen proto, aby si koně oddechli.

"V té věži jsou akolité Černých věštců", řekl Conan. "A ti určitě nebudou sedět se založenými rukama, až nás uvidí na svahu."

Šach Kerim se ohlédl dolů na cestu, kterou přijeli. Byli již vysoko na úbočí Ymshy. Turánec v tom labyrintu marně pátral po jakémkoliv pohybu, který by znamenal, že jsou pronásledováni. Patrně Afgulové v noci ztratili stopu svého vůdce a vrátili se.

"Jdeme dál!"

Uvázali unavené koně k trsům tamaryšku a mlčky se vydali k vrcholu. Byli vidět jak na dlani. Holý svah byl pokryt kameny příliš malými, než aby se za ně mohl ukrýt člověk. Mohly však sloužit jako úkryt jiným tvorům.

Neušli ani padesát kroků, když zpoza jednoho kamene vyrazila vrčící stvůra s pěnou u huby a krví naběhlými očima. Conan šel první, ale pes na něj nezaútočil. Protáhl se kolem něho a řítí se na šacha Kerima. Turánec odskočil stranou a velké zvíře dopadlo na Irakzájce, který šel za ním. Válečník vykřikl a zvedl ruku, aby si chránil obličej. Bestie ho povalila na záda a zakousla se mu do zdvižené paže. V následujícím okamžiku padla pod úderem tuctu šavlí. Nepřestala však útočit a pokoušela se sevřít svými čelistmi další oběť tak dlouho, než byla doslova rozsekána na kousky.

Šach Kerim obvázal raněnému rozervanou paži, pozorně něj pohlédl a beze slova se obrátil. Připojil se ke Conanovi a všichni beze slova pokračovali ve výstupu.

Nakonec však šach Kerim přerušil mlčení a řekl:

"To je divné, že vesnický pes zabloudil až sem."

"Nemá tu nic k žrádлу", přikývl Conan.

Oba se ohlédlí na raněného bojovníka, který šplhal za nimi spolu s ostatními Irakzájci. Jeho tmavá tvář se leskla potem a rty zkrivené bolestí odkrývaly zatřené zuby. Cimmeřan a šach Kerim znovu pohlédli na kamennou věž, která se před nimi vzpínala do výše.

Návrší se ponořilo do uspávajícího ticha. Ani na věži, ani v budově tvaru pyramidy, která stála za ní, nespatriili jedinou známku pohybu. Muži, kteří k ní mířili, šli obezřetně jako by kráčeli přes kráter sopky. Šach Kerim sňal z ramene mohutný turánský luk, který zabíjel na pět set kroků a Irakzájci sňali své, lehčí a s menším dostřelem.

Nedošli ještě k věži na dostřel luku, kdy na ně cosi znenadání spadlo přímo z bezmračného nebe.

Proletělo to tak blízko Cimmeřana, že na tváři ucítil pohazení křídel. Ne však on, ale Irakzájec, který šel za ním, se zapotácel a padl k zemi. Sníh zrudl krví prýstící z rošťatých krční tepny. Sokol s peřím barvy leštěné oceli, se zkrvaveným zobákem, zahnutým jako pařát, se znovu vznesl vzhůru, znehybněl, a náhle zadrnčela tětiva Kerimova luku. V následujícím okamžiku se pták zřítí jako kámen, ale žádný z mužů nedokázal určit místo, kam dopadl.

Conan se sklonil nad obětí útoku, ale z muže vyprchal všechn život. Nikdo se neozval. Nemělo smysl rozebírat skutečnost, že ještě nikdo neviděl sokola napadnout člověka. V duších divokých Irakzájců bojoval vztek s odevzdanou apatií. Svěšenými rukama tiskli luku a vrhali pomstychtivé pohledy směrem ke věži, která jako by se jim ve své nehybnosti vysmívala.

Další útok přišel záhy. Spatřili to všichni. Bílý kotouč dýmu se převálil přes okraj věže, klesl dolů a koulel se po svahu. Za ním se objevily další. Vypadaly mírně a neškodně, jako koule kalné pěny, ale Conan ustoupil ke straně a vyhnul se dotyku té první, osamělé. Jeden z Irakzájců, kteří šli za ním, tasil meč a sekl do bílého mraku. Ozvala se ohlušující rána. Koule dýmu zmizela v oslepujícím záblesku a z příliš zvědavého bojovníka zůstala jen hromádka spálených, zčernalých kostí. Svraštělá ruka stále tiskla rukojeť ze slonoviny, ale ostří meče roztálo a vypařilo se v obrovském žáru. Kromě něho však nikdo

nebyl zasažen. Byli pouze omráčeni a trochu oslepeni náhlým bleskem.

"Vybuchne to při doteku železa", řekl Conan. "Podívej, další!" Svah nad nimi pokrývaly kutálející se koule. Šach Kerim napjal tětivu a vyslal šíp do největšího chumlu. Mrak zasažený šípem se rozstříkl jako mýdlová bublina plná ohně. Zbylí bojovníci následovali Turánčova příkladu a za několik okamžiků řádila na svahu bouře, blesky šlehalo a výbuchy rozstříkávaly déšť jisker. Když bílé koule zmizely, v toulcích lučišníků mnoho šípů nezbyvalo.

Urputně se drali vzhůru po spálené, zčernalé zemi a vyhýbali se místům, kde se holá skála proměnila v lávu.

Konečně dorazili na dostřel luků, roztáhli řadu a neklidně pátrali po dalším příšerném překvapení, které jim připravovali obránci věže.

Na hradbách se objevila osamělá postava, nesoucí desetistopý mosazný roh. Mohutný zvuk se přehnal po svahu jako zvuky trub posledního soudu. Odpovědělo mu temné dunění a třesk, který se z podzemních hlubin prodíral k povrchu.

Půda pod nohama bojovníků se otřásla.

Irakzájci se s výkřiky hrůzy na roztřeseném svahu potáceli jako opilí, ale Conan se vzteklým zábleskem v očích a nožem v ruce rozeběhl se po svahu jako víchr přímo ke dveřím, které vystupovaly ze stěny. Šach Kerim přitáhl tětivu k uchu a vypustil střelu.

Pouze Turánec mohl tak vystřelit. Hlas rohu zmlknul a vysoký, pronikavý výkřik prot'al vzduch. Postava stojící na ochozu se zapotácela, pokusila se vytrhnout dlouhý šíp, trčící jí z prsou, ale pak se převážila přes řimsu a zřítěla se dolů. Velký roh se zachytil na okraji cimbuří. Vyskočila další postava, v zeleném oděvu, aby ho zachytila. Znovu zadrnčela tětiva a znovu jí odpověděl výkřik agónie. Druhý akolita při pádu srazil loktem roh, který se roztránil na kamenech na úpatí věže.

Conan překonal prostor, dělící ho od dveří takovou rychlostí, že ještě nedozněla ozvěna pádu a už do dveří sekal ostřím své zbraně. Instinktivně uskočil a vyhnul se tak dávce rozpáleného olova. V následující vteřině byl znovu u brány a útočil na ni s dvojnásobnou silou. Fakt, že nepřátelé se uchýlili k tak běžným prostředkům boje, mu dodal odvahy. Kouzla akolitů měla své meze. Možná, že již vyčerpali zásoby svých čarodějných prostředků.

Svahem přibíhal šach Kerim, sledován zbytkem vrávorajících bojovníků. V běhu vypouštěli šípy, které svištivě přelétaly za zed', nebo narážely do hradeb.

Silné dřevěné desky povolily pod Cimmeřanovými údery. Ten opatrně pohlédl dovnitř, připraven na nejhorší. Spatřil oválnou komnatu s točivým schodištěm, které stoupalo vzhůru. Na protější straně byly dokořán otevřené dveře, kterými bylo vidět na svah a na záda půl tuctu zeleně oblečených postav, přechajících co nejrychleji. Conan vykřikl, skočil dovnitř, ale vrozená ostražitost mu velela zastavit a odskočit vzad o zlomek vteřiny dřív, než na podlahu dopadl obrovský kamenný blok, přímo na místo, kde ještě před okamžikem stál. Rozběhl se podél stěn a křikl na ostatní, aby ho následovali.

Akolité ustoupili z první obranné linie. Když Conan oběhl věž, spatřil nad sebou jejich zelené siluety, přechající po svahu vzhůru. Hnán touhou po pomstě, běžel za nimi. Šach Kerim s Irakzájci mu byli v patách. Okamžik triumfu jim dal zapomenout na vrozený fatalismus. Při pohledu na přechajícího nepřítele zavyli jako smečka vlků.

Věž stála na dolním okraji planiny nepatrně se svažující. Po několika stech metrech planina končila hlubokou roklič, zespodu nepozorovatelnou. Do této rokle akolité skočili a dokonce ani nezvolnili tempo. Pronásledovatelé spatřili jen rozevláté oděvy, mizející za okrajem rozsedliny.

O pár chvil později i pronásledovatelé stanuli na okraji hlubiny, dělící je od hradu Černých Věštců. Kam oko dohlédlo, na obě strany zelo koryto se svislými stěnami, široké tři sta a hluboké stopadesát metrů. Podle všeho se točilo kolem celého vrcholu Ymshy. Od kraje ke kraji ho vyplňovala podivně jiskřící, průzračná mlha.

Conan pohlédl dolů a tiše zaklel. Spatřil zelené oděvy akolitů, spěchajících po dně lesklém jako stříbro. Jejich postavy byly rozmazané a nejasné, jako ponořené v hluboké vodě. Šli v řadě a mířili k protější straně příkopu.

Šach Kerim napjal luk a vystřelil další střelu. Šíp vlétl do mlhy vyplňující příkop a zdálo se, že prudce ztrácí rychlost. Nakonec uhnul stranou a dopadl daleko od cíle.

"Jestliže oni prošli, my můžeme také", řekl Conan vedle stojícímu Turánci, který s úžasem hleděl na let svého šípu. "Viděl jsem, že šli tudy..."

Napjatým zrakem postřehl cosi, co připomínalo zlatou nit, nataženou po celé délce příkopu. Akolité šli podle ní a Cimmeřanovi se náhle ozvala v hlavě Khemsova slova, která poprvé nepochopil.

"...drž se zlaté žíly..."

Předklonil se a objevil na pokraji rozsedliny tenký pás zářícího zlata. Běžel dolů přes stříbrné dno příkopu. Spatřil i něco jiného. Něco, čeho si předtím nemohl všimnout pro zvláštní lom světla. Zlatá žíla zářila i na kolmé stěně. Klesala až na samé dno a stěna byla opatřena operami pro ruce a nohy, vysekanými do kamenů.

"Takhle tedy slezli dolů", řekl šachovi Kerimovi. "Nedokážou se vznášet ve vzduchu. Jdeme za..."

V té chvíli muž, pokousaný psem nelidsky vykřikl a skočil na šacha Kerima. Skřípěl zuby a u úst měl pěnu. Turánec, hbitý jak kočka, odskočil a šílenec se zřítíl po hlavě do příkopu. Ostatní přiběhli ke kraji a vytřeštili oči úžasem. Muž nespadal až na dno jako kámen, ale pomalu klesal růžovou mlhou jako člověk tonoucí ve vodě. Rukama a nohama prudce pohyboval a v jeho zrudlé a křečí zkřivené tváři se zračila víc bolesti než šílenství. Nakonec padl na blýskavé dno a zůstal nehybně ležet.

"V tom příkopu je smrt", zabručel šach Kerim a couvl před růžovou mlhou, která sahala až k jeho nohám. "A co dál, Conane?"

"Jdeme", odpověděl zachmuřený Cimmeřan. "Akolité jsou obyčejní lidé. Jestliže mlha nezabila je, nezabije ani nás."

Povytlhl si opasek a mimoděk se přitom dotknul Khemsova daru. Svrástil obočí a pousmál se. Úplně na opasek zapomněl a přitom ho smrt už třikrát minula a srazila jinou oběť.

Akolité dorazili k protější stěně a lezli po ní jako velké zelené mouchy. Conan vstoupil na rampu a začal opatrně slézat. Růžový mrak mu sahal zprvu k nohám a Conan se do něho nořil po kolena, po stehna, po pás a k ramenům. Cítil ho kolem sebe jako hustý opar za vlhké noci. Když mu sahal po krk, zarazil se, ale pak ponořil i hlavu. Okamžitě se začal dusit, neúprosná síla ho zbavila dechu a sevřela mu žebra drtícím sevřením. Conan zoufale vyskočil vzhůru, bojuje přitom o život. Vystrčil hlavu nad povrch a velkými doušky lapal po vzduchu.

Šach Kerim se nad ním sklonil a něco mu říkal, ale Conan ho neposlouchal a nevěnoval mu pozornost. V mysli zachytával rady umírajícího Khemsy. Zkoušel najít zlatou žílu a zjistil, že ji při sestupu nechal trochu stranou. Pohlédl na řadu prohlubní pro ruce a nohy. Stoupl si přesně na žílu a začal znovu sestupovat. Obklopila ho růžová mlha a brzy v ní zmizel, hlavu měl pod povrchem, ale stále mohl dýchat. Stál na zlaté žíle. Nad sebou spatřil přes mlhu trochu rozmazané tváře svých druhů, kteří na něj hleděli. Zamával na ně, aby ho následovali, a začal sestupovat dolů nečekaně, až vyrazí i další.

Šach Kerim beze slova zasunul meč do pochvy, pustil se po stopě Cimmeřana a Irakzájci, kteří se báli víc ztráty vůdce a průvodce v jedné osobě, než veškerých hrůz, které se mohly ukrývat v příkopě, ho následovali. Drželi se zlatého pásu jako ti, kdo jdou po laně napjatém nad propastí. Jakoby šli neviditelným tunelem, kterým proudí vzduch. Ze všech stran na ně cenila zuby smrt. Stezka, kterou prochli akolité, vedla k rampě na druhé straně příkopu a mizela za okrajem. Mířili k ní a v napětí očekávali střetnutí s neznámou hrozbou, skrytou mezi ostrými kameny, kterými se ježil okraj rozsedliny.

Čekali tam však na ně jen dýkami ozbrojení, zeleně odění akolité. Snad při svém útěku dorazili k hranicím, které nemohli překročit. Možná stygijský opasek na Conanově těle způsobil, že jejich kouzla byla slabá a neúčinná. A třeba věděli, že jejich selhání bude potrestáno smrtí, rozhodli se využít poslední možnosti a s noži v rukou vyrazili ze skal.

Mezi rozeklanými balvany se rozpoutal krvavý boj, ve kterém měly hlavní slovo nikoli kouzla, ale ocelové čepele. Zaostřená ocel svištěla a zbraně se zakusovaly do těl. Svalnaté paže uštědřovaly mocné údery. Prýštila krev a kdo padl, byl ušlapán nohama bojovníků.

Jeden z Irakzájců padl, ale akolité byli pobiti do jednoho. Zbití, rozsekaní na kousky byli vrháni do příkopu, kde pomalu klesali na dno stříbrné jiskřící v hlubině.

Vítězové si otřeli pot a krev z čel a pohlédli na sebe. Kromě Conana a šacha Kerima byli ještě čtyři bojovníci nezranění.

Stáli uprostřed skalisek, tvořících přírodní cimbuří příkopu. Stezka, se vinula po mírném svahu od místa,

kde skončil krutý boj, k širokému schodišti ze zeleného, nefritu podobného kamene. Schody vedly na širokou galerii z téhož leštěného materiálu a za ní se, patro po patru, zvedal hrad Černých Věštců. Vypadal jako vytesán do kolmého skalního útesu. Architektura hradu byla účelná a tím estetická, i když postrádala veškeré zdobnosti. Okna byla zavřená a zakrytá okenicemi. Nikde nebylo vidět stopu života, ať již přátelského nebo nepřátelského.

Beze slova prošli stezkou, opatrně, jako by se blížila k hadímu hnízdu. Šli jako v tranzu, vědomi si, že smrt je blízko, příliš blízko. Dokonce i šach Kerim mlčel. Jen Conan si nebyl vědom, jak hlubokým průlomem do všeobecně uznávaných tradic byl jejich čin. On nepocházel z Východu. Byl potomkem rasy, která bojovala stejně urputně s démony a čaroději jako s nepřáteli z řad lidí.

Vystoupil po lesklých schodech a přes širokou zelenou galerii došel ke dveřím z dřevěných desek, pobitých zlatem, které bylo vidět na druhé straně. Obhlédl ostražitým pohledem vyšší patra velké pyramidy, která se tyčila nad ním. Napřáhl ruku k mosazné rukojeti, která trčela ze dveří, ale s úšklebkem se zarazil uprostřed pohybu. Klika měla tvar hada s ohnutým krkem a vztyčenou hlavou.

Conan měl pocit, že kovový had dotykem jeho ruky ožije.

Jediným úderem těžkého nože rukojeť ut'al, ale ani cinkot mosazi na sklovité podlaze neztišil jeho podezření. Koncem nože kliku odmrštil stranou a znovu se obrátil ke dveřím. Kolem vládlo nerušené ticho. Narůžovělá mlha kryla vzdálené stíty. Slunce se třeptilo na sněhem pokrytých vrcholech. Ve výši kroužili supi – černé tečky v nebeské modři. Kromě nich byli jedinými živými bytostmi široko daleko jen lidé, stojící před zlatem pobitými dveřmi. Malinké figurky na galerii ze zeleného nefritu, přilepené na svahu obrovské hory – Ymshy.

Studený vítr vanoucí z ledovců jim šlehal do tváře a pohrával si s cáry jejich oděvů. Conanův kindžál dopadal na masivní dveře, zevnitř mu odpovídala duté znějící ozvěna. Udeřil poprvé, podruhé, potřetí, přetínal kovové lišty i dřevěné desky. Po chvíli opatrně pohlédl vyraženým otvorem dovnitř. Spatřil prostornou komnatu s holými stěnami z hlazeného kamene a mozaikovou podlahou. Jediným zařízením byly nízké stoličky a kamenné podium. Nikde nespatrił známky lidské přítomnosti. Na protější straně uviděl další dveře.

"Nech tady stráž", řekl. "Půjdeme dovnitř."

Šach Kerim určil bojovníka, který měl hlídat a ten se s lukem v rukou vrátil doprostřed galerie. Conan vešel do zámku, za ním Turánec a tři Irakzájci. Strážný přede dveřmi si odplivl, zabručel cosi nesrozumitelného a prudce sebou trhl, když zaslechl tichý smích. Zvedl hlavu a spatřil nad sebou vysokou, černě oděnou postavu, která na něj výsměšně hleděla a pohrdavě kývala hlavou. Bojovník bleskově napjal tětívu a vystřelil. Šíp vyletěl vzhůru a zabodl se do prsou, oděných do černé tógy. Výsměch ze rtů Věšce nezmizel. Mág vytrhl šíp z těla a pohrdavým gestem ho hodil po lučištníkovi. Ten instinktivně odskočil a kryl se rukou. Jeho prsty zachytily šíp, který se ve vzduchu otáčel.

V týž okamžik se mu z úst vydral pronikavý výkřik. Dřevěný šíp se v jeho ruce zavlínil, náhle byl ohebný. Jako by mu v prstech roztál. Zkoušel ho od sebe odhodit, ale bylo už pozdě. Studené závitý mu obemkly klouby a ohavná klínovitá hlava zaútočila na svalnatou paži. Bojovník znovu vykřikl. Tvář mu zrudla do purpurova a oči jako by mu měly vypadnout z důlků. Otřásán strašlivými křečemi sesul se bez hlesu k zemi a znehybněl.

Muži, kteří vešli do zámku, se při jeho prvním výkřiku obrátili. Conan rychle přešel k vyvráceným dveřím, kde stanul jako zkamenělý. Jeho druhům se zdálo, že zápasí s větrem. Nic neviděl, a přesto cítil pod prsty hladkou plochu. Pochopil, že průchod je uzavřen, podle všeho křišťálovou deskou. Viděl skrz ni nehybně ležícího Irakzájce s dřevěným šípem vězícím v rameni.

Conan pozvedl nůž, udeřil, a druhové, kteří ho pozorně sledovali spatřili, jak ostří odskočilo s hlasitým zařinčením od neviditelné překážky. Conan zanechal dalších pokusů. Věděl, že ani legendární meč emira Kuruma by nedokázal tu neviditelnou překážku rozbít.

Několika slovy vše objasnil šachovi Kerimovi. Turánec pokrčil rameny.

"Nuže, jeli nám odříznuta cesta zpět, musíme najít jinou. Půjdeme tedy kupředu, ne?"

Conan přikývl, obrátil se a vykročil ke dveřím na druhé straně místnosti. Měl přitom dojem, že jde na schůzku s nevyhnutelnou smrtí. Pozvedl nůž, aby udeřil do dveří, ale ty se tiše otevřely, jako by byly obdařeny vlastní vůlí. Conan překročil práh a ocitl se v ohromném sále. Podél stěn se táhla řada

vysokých, jiskřících sloupů. Třicet metrů ode dveří začínaly široké, nefritové stupně, stoupající vzhůru jako pyramida. Netušil, co by mohlo být za nimi, ale aby se k nim dostal, musel minout podivný oltář z uhlově černého kamene. Čtyři velcí zlatí hadi obtáčeli rohy svými těly jako strážci legendárního pokladu. Ale na oltáři, který střežili, ležela pouze křišťálová koule plná jakéhosi dýmu, v kterém se vznášela čtyři zlatá granátová jablka.

Ten pohled probudil v Conanově mysli jakousi nejasnou vzpomínku, ale nemohl se na ni soustředit, protože na spodním stupni ušel čtyři černě oděné postavy. Nezpозoroval jejich příchod, ale náhle tam stály, pokyvujíc hlavami. Vysocí, hubení, s rukama skrytými v širokých rukávech.

Jeden z nich pozvedl paži. Rukáv jeho tógy se svezl a odkryl ruku – která vůbec nebyla rukou. Proti své vůli se Conan zarazil v půli kroku. Narazil na jinou sílu, než byl Khemsův magnetismus a nebyl schopen udělat krok vpřed, ačkoliv cítil, že by mohl couvnout, kdyby chtěl. Jeho druzi se rovněž zarazili a zdáli se být ještě bezmocnější než on. Nebyli vůbec schopni pohybu.

Věstec pozdvihl paži a ukázal na jednoho z Irakzájců. Ten jako v tranzu a s vytřeštěnými očima šel, meč v bezmocně svěšené ruce. Conan, když se muž ocitl vedle něj, napřáhl ruku, aby ho zadržel. Byl mnohem silnější než bojovník a mohl ho zvednout jako mouchu. Teď ale bojovník odsunul jeho paži jako stéblo trávy a mechanicky došel ke schodům. Dorazil k prvnímu stupni, toporně poklekl, sklonil hlavu a podal svůj meč Věstci. Ten vzal zbraň, vzduchem zablesklo obnažené ostří. Hlava Irakzájce padla s temným zaduněním na černou mramorovou podlahu. Z přeseknutých tepen vytryskla fontána krve, tělo se sesulo a padlo s široce rozhozenými rukama.

Znetvořená ruka se znovu zvedla a ukázala na dalšího Irakzájce, který nejistě vyrazil na schůzku se smrtí. Příšerná scéna se opakovala – druhé tělo padlo vedle prvního. Když i třetí muž prošel kolem Conana vstříc své záhubě, Cimmeřanovi naběhly na tvářích žíly námahou, jak se snažil překonat neviditelnou hradbu. Náhle pocítil, že se kolem něho probouzejí neznámé, ale spřízněné síly. Přišlo to znenadání, ale s takovou silou, že nemohl pochybovat o tom, co mu napovídal instinkt. Levá ruka se mimoděk zasunula pod bachariotský opasek a stiskla Khemsův stygický dar. V tom okamžiku pocítil ve zdřevěnělých končetinách příliv nových sil, vůle k životu v něm vybuchla silou blesku a doprovázel ji prudký hněv. Z třetího Irakzájce už byla jen mrtvola a odporný prst znovu pokynul, když Conan pocítil, že neviditelná bariera povoluje!

Z jeho hrdla vyrazil divoký pokřik a nahromaděný vztek se projevil bleskovým útokem. Řítil se na Věstce jako bouře, levou ruku tiskl stále ke kouzelnému opasku jako tonoucí k poslednímu stéblu.

Dlouhé ostří v pravé ruce zářilo jako paprsek slunce. Věstci, stojící na schodech, se nepohnuli. Pokud byli udiveni, nedali to na sobě znát, hleděli chladně, snad až lhostejně. Conan se nerozmýšlel, co udělá, až se ocitnou v dosahu jeho zbraně. Zmocnilo se ho vražedné šílenství, nechtěl nic jiného než vbodnout ocel do těl nepřátel, vykoupat se v jejich krvi.

Byl už jen pár kroků od schodů, na kterých stáli ti čtyři. Nadechl se. Zlost v něm vzrůstala každou vteřinou, každým skokem. Míjel oltář se zlatými hady, kteří obtáčeli jeho podstavec, když jej jako blesk udeřila vzpomínka na radu umírajícího Khemse. Jako by mu znovu šeptal:

"Rozbij křišťálovou kouli!"

Poslechl téměř bezděčně. Mezi nápadem a činem uplynul tak nesmírně malý zlomek vteřiny, že ani největší z čarodějů by nedokázal přecítit jeho myšlenky a zabránit tomu, co následovalo. Hbitě jako kočka změnil směr útoku a udeřil mečem do křišťálové koule. V tom okamžiku uslyšel téměř hmatatelné vzdechy hrůzy, plynoucí ze schodů, z oltáře nebo přímo ze samotného křišťálu. Do uší mu udeřil rozrušený sykot podrážděných hadů, kteří náhle ožili. Zvedali ohybné plazi hlavy a pokoušeli se kousat. Conan byl však rychlejší. Blýskavá čepel přetřela zrůdná těla, jedno po druhém, a dopadla znovu na křišťálovou kouli. Křišťál se roztříštil na tisíc ohnivých střepů, které se rozsypaly po černém mramoru a zlatá granátová jablka, jak uvolněná z pout, vzlétla ke stropu a zmizela.

Ozvěnou toho zvuku byl šílený, nelidský výkřik rozléhající se dvoranou. Čtyři černé postavy se s pěnou u zmodralých rtů svíjely na schodech v křečích. Pak nelidské vytí ustalo. Věstci ztuhli a bez dalšího pohybu zemřeli. Conan věděl, že jsou mrtvi. Pohlédl na oltář a křišťálovou drť. Čtyři bezhlaví zlatí hadi se stále ovíjeli kolem oltáře, ale v jejich kovových tělech nebylo stopy po životě.

Šach Kerim se pomalu zvedl z kolen, na která ho srazila neviditelná síla. Potřásl hlavou, aby se zbavil

úporného zvonění v uších a zeptal se:

"Slyšel jsi ten zvuk, když jsi rozbil kouli? Jako by se v zámku rozbilo tisíc křišťálových lustrů. Byly snad v těch zlatých granátových jablkách uvězněny duše Čarodějů?"

Na konci schodiště se objevila další postava. Neznámý byl také oblečen do černé tógy, ale z bohatě vyšívaneho aksamitu a na hlavě měl špičatou čapku. Na jeho hezké tváři se rozléval ničím nezkalený klid.

"Kdo jsi, k d'asu?" zeptal se ho Conan.

"Jsem vládce Ymshy," odpověděl s krutou radostí, hlasem zvučícím jako posvátný zvon.

"Kde je Jasmina?" zeptal se šach Kerim.

Vládce vybuchl smíchem.

"Proč to chceš vědět, mrtvolu? Což jsi tak rychle zapomněl na mou moc, že jsi se mnou přišel bojovat, ty bídný hlupáku? Asi ti budu muset vyrvat srdce, šachu Kerime!"

Vztáhl ruku, jako by se chtěl podívat, jestli mu do ní něco spadne. Turánec vykřikl zprvu děsem, potom ve smrtelné křeči a zapotácel se jako opilý. Ozval se třesk praskajících kostí a cinkot článků drátěné košile. Z prsou vytryskl proud krve a příšerným otvorem z roztrhaného masa vystřelilo cosi červeného a krví zbroceného přímo do vládcovy nastaveně dlaně, jako kousek oceli přitahovaný magnetem. Turánec klesl k zemi a Vládce Ymshy se smíchem hodil Cimmeřanovi pod nohy stále ještě bijící lidské srdce.

Conan zaklel a s výkřikem se vrhl ke schodům. Z Khemsova opasku proudil pramen síly nekonečné nenávisti a pomáhal mu přemoci strašný náraz síly, se kterým se střetl na schodech. Ve vzduchu se objevila ocelově jiskřící mlha, do které se vnořil jako plavec. Sklopil hlavu, zakryl si tvář paží a stiskl nůž v ruce. Napjal pálící oči a o něco výš na schodech spatřil postavu strašného kouzelníka – vlnila se jak obraz v prudce tekoucí vodě.

Rvaly ho a smítaly s ním síly, které nebyl s to rozumem zachytit, ale cítil moc, která ho podporovala a která ho nezadržitelně vedla vpřed, přes sílu Věštce i jeho slabost.

Dorazil nahoru a mlhou uviděl tvář Věštce, na které se zračil jakýsi podivný úlek, ba i nejistota. Conan prošel mlhou jako plavec, který proráží příbojovou vlnu a nůž v jeho ruce se vymrštil, jako by v jeho ruce ožil. Ostří roztřálo tógu vládce, který s přidušeným výkřikem uskočil. Před očima udiveného Cimmeřana čaroděj zmizel, jako stín ve světle. Jen po schodech se mihnul jakýsi dlouhý obrys. Conanovi se zdálo, že ta věc se vlní.

Skočil za tím na úzké schody, vedoucí z odpočívadla nahoru. Nedokázal pojmenovat to, co pronásledoval, ale nesmírný vztek utlumil odpor a strach, který se ho zmocňoval.

Proběhl širokou chodbou s holými stěnami a podlahou z leštěného nefritu. Před ním vířil dlouhý přízrak, než zmizel ve dveřích skrytých za závěsem. Na to se ozval z komnaty zděšený ženský výkřik. Ten zvuk dal Conanovým nohám křídla. Vší silou udeřil do dveří a v příští chvíli se objevil v místnosti za závěsem. Spatřil hrůzný obraz. Na kraji podia, potaženého aksamitem se krčila Jasmina, a křičela plna odporu a zděšení. Bránila se zdviženou rukou před zdviženou ohyzdnou hlavou plaza s lesklým krkem a temnými závití. Conan zdusil výkřik a zaútočil nožem.

Netvor se bleskově obrátil a řítil se přímo na něj, jako bouře přelétající nad vysokou trávou. Dlouhé ostří uvízlo v hadím krku, ale to jen jako by zvětšovalo hadí zlost. Napřáhl obrovskou hlavu k člověku, který se mu odvážil postavit, vycenil zuby plné jedu a snažil se ho těmi strašlivými zbraněmi zasáhnout. V té chvíli ale již Conan vytrhl z pasu dýku a bodl vši silou směrem vzhůru. Ocel probodla dolní čelist netvora, zajela do horní a spoutala je k sobě. V témže okamžiku se okolo Conana ovinulo hadí tělo. Plaz nemohl použít zubů a tak se pokusil zaútočit jiným způsobem.

Conan měl pravou ruku bezmocně přitíštěnou k tělu, levá byla volná. Pevně se rozkročil, chytil rukojeť nože, trčící z krku bestie a vyrval jí ho z těla. Jako by svou nelidskou inteligencí odhadla záměry protivníka, nestvůra se začala svíjet a škubat sebou tak, aby spoutala i jeho volnou paži. To už se ale dlouhá čepel zvedla, rychlostí blesku udeřila a přeťala dlouhé tělo téměř do poloviny. Dříve než mohl Cimmeřan znovu tnout, ohebné smyčky hadího těla ho pustily ze strašného objetí a plaz se svíjel po podlaze, krvácející při tom z hlubokých ran. Conan k němu skočil, zvedl zbraň k úderu, ale rána prosvíštěla jen vzduchem, když se svíjející had odplazil stranou a udeřil hlavou do dřevěného santalového obložení. Jedna z desek se vyklopila, dlouhé krvácející tělo vklouzlo do otvoru a zmizelo.

Cimmeřan okamžitě zaútočil na obložení. Několika úderů v něm vysekal otvor a pohlédl do tmy. Nikde velkého hada nezahlédl. Bylo vidět jen kaluže krve na mramorové podlaze a krvavé stopy, vedoucí ke dveřím ukrytými ve zdi, Byly to stopy bosých nohou ...

"Conane!"

Obrátil se právě včas, aby zachytil Vendyjskou Devi, která proběhla komnatou a rozechvělá strachem se mu vrhla kolem krku. Všechny ty události rozbouřily Cimmeřanovu horkou krev na nejvyšší míru. Přitiskl dívku k hrudi silou, která by na její tváři za jiných okolností vyvolala grimasu bolesti a vtiskl jí na rty prudký polibek. Jasmina se nebránila. Místo Devi tu byla pouze žena. Se zavřenými očima tonula v záplavě jeho divokých horečnatých polibků, podávala se vlně vášně. Ustal, aby nabral dech a pohlédl na ni, udýchanou a schoulenou v jeho mohutných pažích.

"Věděla jsem že přijdeš", vydechla. "Nenechal bys mě v tom hnízdě démonů."

Při těch slovech se Conanovi vrátila rozvaha. Uvědomil si, kde je. Zvedl hlavu a zaposlouchal se do ticha. Bylo to ticho plné hrozby. Nebezpečí číhalo v každém koutě, posměvačně se šklebilo zpoza každého závěsu.

"Pojďme odsud, dokud je čas," řekl. "Ta zranění by sice zabila každého člověka nebo zvíře, ale tohle byl čaroděj. Mohl se odpalovat, jen aby z nějakého magického zdroje získal novou sílu."

Zvedl dívku, jako dítě ji nesl zářivou nefritovou chodbou i po schodech. Ostražitě při tom pátral po známkách nebezpečí.

"Setkala jsem se s vládcem Ymshy", vyprávěla šeptem, otřásla se a silněji se přitiskla ke svému osvoboditeli. "Zkoušel na mně svá kouzla, aby zlomil mou vůli. Nejstrašnější byla hnijící mrtvola, která mě objímala... pak jsem omdlela a víc si nepamatuji. Když jsem nabyla vědomí, slyšela jsem dole lomoz a křik. Potom se do komnaty vplazil ten had a... ach!" zachvěla, se při té děsivé vzpomínce. "Nějak jsem poznala, že to není přízrak, ale opravdový had, usilující o můj život."

"Zjevení to rozhodně nebylo", odpověděl tajuplně Conan. "Věděl, že prohrál, ale raději by tě zabil, než by dopustil, aby ses mi vrátila."

"Koho tím myslíš, když říkáš ,on'?" zeptala se nejistě.

Náhle vykřikla, přitulila se ke Conanovi a na svou otázku zapomněla. U paty schodiště uzkřela ležící mrtvoly. Pozůstatky věštců nebyly právě příjemnou podívanou, byly zkroucené a zčernalé. Roztrhané šaty odkrývaly ruce a nohy nepodobné lidským. Když je Jasmina spatřila, tvář jí zpopelavěla a raději jí skryla na Conanově široké hrudi.

10. Conan a Jasmina

Conan rychle prošel ke dveřím vedoucím na galerii. Viděl, že podlaha je pokryta drobnou tříští.

Křišťálová deska, která zakrývala východ, se roztrhla na padrť. Conan si vzpomněl na třesk po rozbití koule na oltáři a pochopil, že v tu chvíli se rozsypaly všechny křišťálové předměty v zámku. Tušil, jaké tajemství je za tím skryto; pravdu o svazku mezi Vládcí Černého kruhu a zlatými granátovými jablky.

Pocítil, jak mu mráz přebíhá po zádech a rychle to pomyšlení vypudil z mysli.

Na galerii ze zeleného nefritu si zhluboka vydechl úlevou. Bylo sice ještě třeba přejít přes roklinu, ale už teď mohl pohlédnout na volné bílé štíty hor, zářící ve slunci a dlouhá úbočí, tonoucí v moři modré mlhy. Irakzánec ležel na místě, kde padl, jako beztvářá skvrna hyzdící hladký lesklý povrch. Conan se vydal zpět zákrutou stezky a s úžasem pohlédl na slunce. Ještě neprošlo zenitem, a přece se zdálo, že od chvíle, kdy vkročil do zámku, uplynul dlouhý čas.

Cítil, že musí spěchat. Důvodem nebyl strach a panika, ale předtucha dalších nebezpečí číhajících v zádech. Jasmine nic neřekl a dívka se zdála být klidná. Mohla si opřít hlavu o jeho svalnatá prsa a bezpečně se schoulit v silných pažích. Conan se na okamžik zastavil na pokraji příkopu, sraštil obočí a pohlédl dolů. Mlha, převalující se příkopem už nebyla růžová a jiskřivá. Byla kalná, šerá a přízračná jak stín života v těžce raněném člověku. Cimmeřanovi přišlo na mysl, že kouzla jsou víc spojena s osobami čarodějů, než hra herců se skutečným životem.

Ale v hloubi příkopu se dno stále blýskalo jak matové stříbro a zlatý pás jiskřil nepotemnělým leskem.

Conan si přehodil Jasminu přes rameno, což přijala bez námitek a zahájil sestup. Rychle se spustil po stěně a přeběhl dno příkopu, které se rozechvělo temnou ozvěnou. Věděl, že závodí s časem, že jediná naděje na záchranu je v rychlosti, kterou překoná ten odporný příkop dřív, než raněný vládce získá tolik síly, aby jim připravil nějakou léčku.

Když zdolal protilehlou stěnu a stanul na okraji, zhluboka vydechl a postavil Jasminu na zem.

"Dál můžeš jít sama", řekl. "Cesta vede stále dolů."

Dívka se kradmo ohlédla po zářící pyramidě, od které je již dělil příkop. Hrad se zvedal na pozadí zasněžené hory Ymshy, jako bašta mlčení a zla.

"Což i ty jsi čaroděj, že jsi porazil Černé Věštce z Ymshy, Conane z Ghoru?" zeptala se, když už šli po úzké stezce.

"Pomohl mi opasek, který mi dal před svou smrtí Khemsa", odpověděl Cimmeřan, s paží ovinutou kolem štíhlého dívčího pasu. "Setkal jsem se s Khemsou po cestě. Je to podivuhodný opasek, ukážu ti ho, až bude trochu času. Proti některým kouzlům nebyl nic platný, ale jindy mi velice pomohl, a dobrá čepel, to je nejlepší kouzlo ze všech."

"Ale když jsi s pomocí opasku porazil vládce", řekla Jasmina, "proč se to nepovedlo Khemsovi?"

Conan potřásl hlavou.

"Kdo ví? Khemsa byl jeho služebníkem, to ho možná oslabilo. Nade mnou neměl takovou moc jako nad ním. Ale nedá se říci, že jsem ho porazil. Sice utekl, ale řekl bych, že se vrátí. Chci být proto co nejdál od jeho sídla."

Když našel koně uvázané u tamaryšku tam, kde je zanechali, ulevilo se mu. Rychle je odvázal, osedlal černého hřebce a posadil dívku před sebe. Zbýlá zvířata šla za nimi, byla odpočatá a napásla se.

"A kam teď?" zeptala se. "Do Afgulistánu?"

"Ne tak rychle", pousmál se. "Kdosi, možná místodržitel, zabil mých sedm náčelníků. Ti moji hlupáci si myslí, že s tím mám něco společného a pokud je nepřesvědčím, že tomu tak není, budou mě pronásledovat jak šakala."

"A co já? Když náčelníci nežijí, jsem pro tebe jako rukojmí bez ceny. Chceš mě zabít, abys je pomstil?"

Pohlédl na ni zářícím zrakem a rozesmál se, když slyšel tak nesmyslná slova.

"Dobrá," řekla, "pojeďme k hranicím, tam budeš před Afguly v bezpečí..."

"Na vendyjské šibenici určitě!"

"Jsem královna Vendye", připomněla mu. "Zachránil jsi mi život, a za to ti přísluší odměna."

Nevyznělo to tak, jak smýšlela. Conan sebou trhl.

"Nech si své poklady pro dvorské psy, princezno. Jestliže jsi vládkyní nížin, já jsem vládcem hor a nezavezu tě ani na krok k vendyjským hranicím."

"Byl bys v bezpečí", začala nejistě.

"A z tebe by se stala opět Devi", přerušil ji. "Ne, děkuji, chci tě takovou, jaká jsi teď. Ženu z masa a krve, která se mnou jede na koni."

"Nemůžeš mě přece zadržet", vykřikla. "Nemůžeš..."

"Vyčkej a uvidíš", poradil jí.

"Zaplatila bych ti bohaté výkupné..."

"Ať d'asi vezmou tvé bohatství", odpověděl drsně a silněji ovinul ruku kolem jejího útlého pasu. "Celé vendyjské království mi nemůže dát nic, po čem bych toužil jen zpoloviny tak, jako po tobě. Unesl jsem tě s nasazením života. Když tě tví dvořané chtějí zpět, ať přijedou do Zaibaru a vezmou si tě násilím."

"Vždyť jsi sám a pronásledovaný", vykřikla. "Jak dokážeš chránit sebe, a to nemluvím o mém životě?"

"Mám v horách ještě několik přátel", odpověděl. "Vůdce Kurakzájců tě ukryje na bezpečném místě, dokud se nedohodnu s Afguly. Když se mi to nepodaří, pak u Croma, pojeďu s tebou na sever ke stepním kozákům. Než jsem vyrazil na východ, byl jsem hejtmanem Svobodného bratrstva. Udělám tě královnou povodí Zaporosky!"

"Já už jsem královnou", vzpírala se. "Nemůžeš mě nutit..."

"Jestli je ti ten plán tak nepřijemný", zeptal se, "proč jsi tak ochotně nastavila ústa mým polibkům?"

"Protože i královna je žena", odpověděla a začervenala se. "A protože jsem královna, musíš brát ohled i na mé království. Nechci do nějakých cizích zemí. Vrať se se mnou do Vendye!"

"Učiniš ze mne svého krále?" zeptal se zatrpkle a ušklíbl se.

"No, zvyky..." zakoktala se. Conan ji přerušil a řekl se smíchem:

"Ano, zvyky, tradice civilizovaných lidí, které ti nedovolí udělat, co bys chtěla. Vdáš se za nějakého shrbeného, starého, vrásčitého krále z rovin a já se vydám svou cestou. Na památku budu mít jen pár uloupených polibků. Nuže?"

"Ale já se musím vrátit do svého království", řekla bezradně.

"Proč?" zeptal se zlostně. "Vytírat zadkem zlaté trůny a poslouchat lichotky hloupě se usmívajících hejsků v aksamitových šatech? Co z toho budeš mít? Poslyš! Narodil jsem se v horách Cimmerie, kde jsou všichni barbary. Byl jsem námezdním žoldněřem, korzárem, kozákem, dělal jsem sto jiných věcí. Který král projel tolik zemí, svedl tolik bitev, miloval tolik žen a získal tolik kořisti jako já? Přijel jsem do Gulistanu, abych dal dohromady muže a vyplnil jižní království. Mezi jinými i tvoje. Pro začátek jsem se stal vůdcem Afgulů. Jestliže je dokážu přesvědčit, za rok budu v čele tuctu dalších národů. Jestliže ne, vrátím se do stepí a společně s kozáky budu loupit v pohraničí Turanu. A ty pojedeš se mnou. K d'asu s tvým královstvím, však by si nějak poradili, kdyby tě nebylo na světě."

Spočívala v jeho objetí, hleděla mu do očí a cítila, jak se jí v duši probouzí odvaha, stejně silná jako jeho vášeň. Ale byla dcerou tisíce generací králů a to bylo pro její duši příliš těžkým břemenem.

"Nemohu, nemohu", opakovala bezradně.

"Nemáš na vybranou", ujistil ji. "Pojedeš... zatraceně, co je to?"

Nechali Ymshu daleko za sebou a jeli teď po vysokém hřebenu, dělícím dvě údolí. Z místa, kterým projížděli, měli dobrý výhled do údolí po pravé straně. Zuřila tam urputná bitva. Silný vítr foukal na druhou stranu a odnášel zvuk boje, ale i tak doléhal zdola třesk oceli a dusot kopyt. Uzdřeli záblesky slunce na hrotech kopí a na helmách. Tři tisíce bojovníků obrněných ocelí před sebou hnalo bandu otrhanců s turbany na hlavách, kteří prchali jak smečka vlků, ale zuřivě se pronásledovatelům bránili.

"Turánci", zavrčel Conan. "Oddíly ze Sekunderumu. Co proklatě dělají tady?"

"A koho to pronásledují?" zeptala se Jasmina. "Proč bojují ti prchající tak zuřivě? Proti takové přesile nemají šanci."

"To je pět set mých bláznivých Afgulů", řekl Conan a zamračil se. "Jsou v pasti a vědí to."

Vskutku, Afgulové se dostali do slepé uličky. Údolí se postupně zužovalo a přecházelo do hlubokého úvozu zakončeného nevelkou kotlinou, obklopenou strmými, nepřekonatelnými skalními stěnami.

Jezdci v turbanech byli nahnáni do rozsedliny a protože neměli jiné východisko, couvali krok za krokem v dešti střel a krupobití úderů. Turánci na ně dotírali důrazně, ale ne příliš silně. Viděli zoufalství horalů a dobře věděli, že jim neuniknou. Poznali, že bojovníci patří k národu Afgulů, chtěli je obklíčit a přinutit je, aby se vzdali. Měli plán, pro jehož uskutečnění potřebovali rukojmí.

Jejich emir byl muž činu. Když dorazil do údolí Gurašah, zjistil, že ani protivníci, ani emisar se na místo setkání nedostavili. Nelenil proto a jel dál. Důvěřoval své znalosti hor. Po celou cestu jeho vojsko bojovalo s nepřátelsky naladěnými domorodci a v mnoha vesnicích si horalé lízali rány. Emir věděl, že on sám i jeho jezdcí se živi do Sekunderumu nevrátí, protože jsou ze všech stran obklopeni nepřáteli. Ale měl své rozkazy – za každou cenu vzít Afgulům Devi a přivést ji jako otrokyni Yezdigerdovi, nebo jestli to nebude možné, useknout jí hlavu a se ctí padnout. O tom však dvojice, hledící z hřebene, neměla potuchy. Conan byl neklidný.

"Jak, u všech d'áblů, se mohli nechat takhle zaskočit?" ptal se sám sebe. "Vím co tu ti psi dělají. Honí se po mé stopě. Prohledali každé údolí, a než se vzpamatovali, byli v pasti. Proklatě! Budou se bránit v úvoze, ale dlouho nevydrží. Když je Turánci zaženou do kotliny, pobijí je do posledního." Hluk zdola nabýval na síle. Afgulové se úporně bránili v úzké strži a na chvíli zadrželi obrněné jezdce, kteří proti nim nemohli vrhnout všechny síly.

Conan se podmračil, lomcoval s ním neklid. Stiskl rukojeť nože a nakonec řekl zpřímá:

"Devi, musím k nim. Najdu ti nějaký úkryt, ve kterém přečkáš, než se vrátím. Mluvilas o svém království. Nu, nemohu tvrdit, že ty vlasaté d'ábly pokládám za své děti, ale tak či onak, jsou to mí lidé. A ty jako náčelník nemohu opustit, ani když oni sami mě opustili dřív. Mysleli, že mají důvod mě obvinít... K d'asu, nebudu stát stranou a dívat se, jak je pobíjejí! Stále jsem náčelníkem Afgulů a dokážu jim to. Sejdu dolů..."

"A co já?" zaprotestovala. "Proto jsi mě unesl, abys mě nechal samotnou v horách?"

Conan bojoval duševní boj, až mu na spánku nabíhaly žíly.

"Máš pravdu, ale Crom ví, co teď musím udělat."

Jasmina lehce naklonila hlavu a zpozorněla.

"Poslouchej!" vykřikla najednou. "Poslouchej!"

Vítr nesl k jejich uším slabé ozvěny fanfár. Shlédl do levého údolí a v dáli spatřili dlouhou řadu jezdců.

Postupovali dnem údolí a přílby a čepele odrážely zář slunce.

"To je vendyjská jízda!"

"Jsou jich tisíce!" řekl Conan. "Už dávno se kšátrijské oddíly nepustily tak hluboko do hor."

"Hledají mě!" vykřikla Jasmina. "Dej mi svého koně. Pojedu pro své bojovníky. Zleva není svah tak prudký, dá se šikmo sjet. Ty jdi ke svým a pomoz jim, ať ještě chvíli vydrží. Já obrátím jízdu do údolí a zezadu udeříme na Turánc. V pasti pak budou oni. Rychle, Conane, nebo chceš své lidi obětovat své touze?"

Jeho oči zaplály, ale seskočil z koně a podal jí otěže.

"Vyhrálas!" vykřikl. "Jeď jak sám ďábel!"

Jasmina obrátila koně ke svahu vlevo, a Conan vyhledal puklinu, kterou mohl sestoupit do údolí, kde zatím bitva zuřila neztenčenou měrou. Hbitě jak opice se spouštěl dolů, využíval každou škvíru a výstupek, až dosáhl dna údolí. Skočil přímo do středu bojujících. Kolem se rozléhal svist a řinčení ocele, ržání koní a sténání raněných. Sotva se dotkl nohama země, zavyl Cimmeřan jako vlk, chytil zlatem zdobenou uzdu, uhnul před úderem šavle a vrazil svůj dlouhý nůž do srdce jezdce. V příštím okamžiku již seděl v sedle a řval na všechny strany povely udiveným Afgulům. Chvíli na něj zírali s otevřenými ústy, potom, když viděli, jak rozsévá zkázu mezi nepřáteli, se znovu pustili do boje pod jeho vedením. V tom pekelném kotli nebyl čas na otázky a odpovědi.

Stále další řady jezdců ve špičatých helmách a pozlacených brněních se draly do soutěsky. Úzká rozsedlina byla ucpaná klubkem lidí a koní, bojovníci do sebe naráželi, bodali krátkými noži a rozdávali smrtelné údery vždy, když získali trochu místa ke zdvižení ruky. Kdo spadl z koně, byl ztracen, zadupán do země stovkami kopyt. Byla to bitva, kde rozhodovala hrubá síla a té měl náčelník Afgulů za deset. V takových chvílích se lidé většinou spolehnou na staré zvyky, a horalé, zvyklí vidat Conana v čele, znovu ožili.

Nepřítel však měl početní převahu. Dotírající řady turánské jízdy již zatlačily horaly do úzké rokle.

Conanovi tuhla krev v žilách. Dodrží Jasmina slovo? Mohla přece jet ke svému vojsku, otočit se k jihu a nechat Conana s horaly jejich osudu.

Ale když se už zdálo, že zoufalý boj se chýlí ke konci, zazněl na bojišti nový zvuk. Hlas trub otřásal horami, kopyta duněla a na jízdu krále Yezdigerda zaútočilo pět tisíc vendyjských jezdců.

Ten úder rozbil útvary turánské jízdy, rozbil je, rozmáčkl a rozptýlil po celém údolí. V okamžiku útočníci vycouvali z úvozu. Turánci se obrátili, aby se vrhli proti novému nepříteli, ale když se emir, proklát kšátrijským kopím sesul k zemi, ztratili bojovníci ve špičatých helmách chuť k boji a zoufale pobízeli koně, aby se probili kruhem útočníků. Pak už se vendyjské oddíly jen s vítězným rykem vrhaly za jednotlivými prchajícími skupinkami. Ti z Afgulů, kteří ještě seděli na koních, vyrazili z údolí a připojili se k pronásledovatelům, když bez výhrad přijali nenadálé příměří jako před tím návrat vyhnaného vůdce. Slunce se již sklánělo za ostré štíty Himelián, když Conan, oděv v cárech, zbrocený krví, s mečem, ze kterého ještě kapala krev Turánců, přešel přes bojiště, až se ocitl tváří v tvář Devi Jasmine, která obklopena svým průvodem, čekala na hřebeni na okraji útesu.

"Devi", řekl. "Dodržela jsi slovo, i když byly chvíle, kdy jsem myslel... POZOR!"

Obrovský sup se řítíl z jasného nebe jako blesk a údery jeho křídel mřít na bílou šíjí Jasminy, ale Conan byl opět rychlejší. Krátký běh, tygří skok, vztekly sek zkrvaveným nožem a sup se s podivně lidským výkřikem řítíl do propasti, aby se o tisíc metrů níže roztránil na kamenech. Naposled škubnul křídly, a než dopadl, pomalu nabyl podoby člověka v rozevláté černé tóze. Pak bylo slyšet náraz.

Conan pohlédl na Jasminu lesknoucíma se očima. Z četných ran na jeho pažích prýštila krev.

"Znovu jsi Devi", řekl a usmál se při pohledu na zlatem lemované, jak pavučina tenké šaty, které si přehodila přes oděv horalské dívky.

"Musím ti poděkovat za životy tří stovek mých zbojníků, kteří se nakonec přesvědčili, že jsem je nezradil. Znovu jsi mi vložila do rukou otěže dobyvatele.

"Stále ti dlužím cenu za krev", řekla a hleděla na něho rozzářenýma očima. "Zaplatím ti deset tisíc zlatých mincí..."

Přerušil ji prudkým, netrpělivým gestem, otřel ostří nože a zasunul ho do pochvy.

"Pro výkupné si přijdu sám", řekl. "Sám určím dobu a způsob. Vyberu si je ve tvém paláci v Ajodii.

Přijdu s padesáti tisíci muži a můžeš si být jista, že neprodělám."

Zasmála se a přitáhla otěže.

"Budu tě očekávat na břehu Džumdy se stotisíci."

Na Conanově tváři se zračilo nadšení a obdiv, když ustoupil a gestem vládce zvedl ruku, aby Jasmine uvolnil cestu.

Přeložil Pavel Kolář